

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL



Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE OPOFFERING VAN EEN PARIA

15 cent.



....Brand sloop onhoorbaar uit de tent en zag hoe de vrouw met de eene hand het deksel ophield en met de andere iets ophief dat er uitzag als een peperhuisje....

No. 1236.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE OPOFFERING VAN EEN PARIA

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE EEUWIGE SNEEUW.

In den vroegen morgen van een kouden dag, die nog voortdurend kouder zou worden, gleed een sterke slede, door tien flinke honden getrokken, met een tamelijke vaart over de hardbevroren sneeuw op een dertigtal mijlen ten zuidoosten van het fort Wrangel.

Er nevens, voortdurend op hunne sneeuwschoenen, gingen drie mannen, warm gekleed in hunne korte pelsen, en met het geweer in het foudraal van zeehondenvel over den schouder.

Zij leken volkomen verloren te zijn in deze eindeloosheid van sneeuw en ijs. Men zag geen andere levende wezens, of het moesten een paar sneeuw hazen zijn, die in ijelende vaart wegstoven naar hun veilige hollen in de flanken van de heuvels, die zich in het oosten verhieven, en drie of vier sneeuwwhoenders, die binnen schotsafstand opvlogen van de vlakke en vluchtten.

Zoo groot was de stilte, dat het geklepper van hun vleugels zelfs op een afstand van bijna vierhonderd meters zoo duidelijk te vernemen was, alsof de vogels voor de voeten van de reizigers waren opgevlogen.

Op de slede, onder een zeil, lag dan ook een prachtige reebout, die ruimschoots voldoende zou zijn, den drie mannen tot voedsel te strekken voor dien dag.

Het waren John Raffles, Charles Brand en Henderson, die eindelijk na heel wat wederwaardigheden, een paar weken eerder New-York hadden verlaten, met het plan, in het hooge Noorden te gaan jagen op grof wild, en zoo mogelijk Jack Steele, den jongen pelsjager op te zoeken, die zich reeds bij vroegere gelegenheden een warm vriend van Raffles had getoond.

Maar tegelijk met hen, en zelfs vóór hen was een gansche stroom van mannen voorwaarts getrokken, en ook zij wilden op jacht gaan, niet echter op levend wild — maar op het gele goud, waarvan opnieuw groote hoeveelheden ontdekt moesten zijn op een zeer hooge breedte, ten noorden van den Joekon.

En het was dan ook heel moeilijk geweest, zich die goede slede en die sterke honden te verschaffen, want reeds roofde en moordde men, om elkander het bezit van die schier onmisbare voertuigen te betwisten.

Reeds hadden zij zich vijanden gemaakt, en Raffles wist maar al te goed, wat dat zeggen wilde in een land als dit, waar de politie, hoewel uit het beste materiaal samengesteld, te weinig talrijk is, om een afdoend toezicht te kunnen uitoefenen op dat onmetelijke gebied.

Het is waar dat de manschappen gehard zijn,

onvermoeibaar, dat zij overal geholpen moeten worden met sleden en honden, dat zij uitmuntende spoorzoekers zijn, en geholpen door de omstandigheden, dat er daarginds geen spoorwegen bestaan — maar dat alles belet niet dat er in vele gedeelten van Noordwestelijk Canada, vooral in tijden van goudkoorts, misdaden kunnen worden gepleegd, die maar al te vaak ongestraft blijven.

Het was nog maar vier dagen geleden, sedert zij op een gelukkige wijze ontsnapt waren aan den aanval van een troep schurken, die het op hun leven en op hun geld hadden voorzien.

En juist bij die gelegenheid had de tijdige komst van de politie een einde gemaakt aan een toestand, die hun allen noodlottig dreigde te worden.

Maar nu waren zij geheel alleen, omgeven door de sneeuwvlakte, met boven hen het waterblauwe gewelf van een onbewolkten hemel, en laag boven den horizon een lichtgele zon, die een eigenaardig, als het ware gedempt schijnsel verspreidde.

Het was in den tijd van het jaar, dat het hemellichaam slechts weinige graden boven den gezichtseinder zou verrijzen, een zwakken boog zou beschrijven, en dan weder zou verdwijnen.

Het zou dus lang duister zijn — en toch zou het nimmer de volkomen duisternis worden, die men in de gematigde luchtstreken kent, omdat de zon slechts even beneden de lijn van den gezichtseinder zou wegzinken, zoodat den geheelen nacht door die geheimzinnige schemer zou blijven heerschen, die de poolstreken kenmerkt, en die zich steeds karakteristieker voordoet, naarmate men noordelijker komt.

De thermometer wees op dat oogenblik ruim twintig graden onder nul, maar de koude was dragelijk, want het was bijna volkomen windstil.

Nog slechts vijf of zes mijlen en de reizigers zouden een van die armzalige nederzettingen bereiken, die naar een boom, een berg, of een rivier genoemd worden, en die bestaan uit een dertig tot vijftig blokhuisen, hoogstens een paar honderd, en waarvan de voornaamste attractie de „Saloon” is.

Behalve dit wijnhuis is er dan nog een soort van bazar, waar men van alles kan krijgen, waaraan de mensch in die woestenij slechts behoefte kan hebben, en verder moet ieder maar voor zich zorgen, en zich in dit harde leven trachten te schikken.

De drie mannen hadden reeds een uur zwijgend zoo voortgelopen over de harde sneeuw, toen Brand tenslotte opmerkte:

„Zullen wij daar in Silver Beech blijven, Edward?”

„Niet meer dan een dag, Brand! Er zal wel een bazar zijn, om onze voorraden aan te vullen, wij zullen een enkelen nacht op een behoorlijk bed rusten en dan zullen wij weer verder gaan. Ik verlang er naar, mijn vriend Steele de hand te drukken. Ik wil ook weten hoe zijn jonge vrouwtje het maakt, waarmede hij verleden jaar in den echt is getreden. Als ik ooit een man ontmoet heb met een eerlijk, oprecht karakter, een man in de ware beteekenis van het woord, dan was het wel Jack Steele!”

„Dat is zoo — hij heeft ons geholpen met gevaar voor zijn eigen leven!”

„Neem mij niet kwalijk, mylord!” liet nu de zware stem van Henderson zich hooren, „maar ik meen mij te herinneren, dat u het hem dubbel en dwars hebt terugbetaald! Maar het is een feit — Jack Steele is een brave kerel, met een hart van goud! Zal het nog lang duren voor wij daar zijn, mylord?”

„Verveelt je de reis, vriend James?” vroeg Raffles glimlachend.

„De hemel beware me, neen, mylord!” antwoordde de reus kleurend. „Ik beklag mij volstrekt niet! Je kunt toch ook niet zeggen dat je je verveelt, als je om den anderen dag een troep achter je hielen krijgt, die je met geweld wil neerpaffen! Ik vroeg het uit louter nieuwsgierigheid.”

„Drie weken zal wel de zuinigst berekende tijd zijn, James!” zeide Raffles. „En dan moet er zich natuurlijk niets meer voordoen, in den trant van de ontmoeting met Paoli Nasi, dien vrouwenroover, wien wij gelukkig een van zijn slachtoffers hebben kunnen ontrukken! Dergelijke incidenten brengen ons uit onzen weg, houden ons op, en verlengen dus den duur van onze reis aanzienlijk. Maar daar wij toch niets te verzuimen hebben, daar vooral mijnheer Brand zich hier zeer zal vermaken....”

„Dat doe ik, Edward — op mijn woord!” zeide de jongeman eenvoudig. „Treft jou dan ook niet die indrukwekkende rust, na het verschrikkelijke gedruisch, het helsche lawaai van een stad als New-York? Is die schijnbaar een-tonige, witte vlakte, niet duizendmaal schooner dan die zee van staal, beton en baksteen, die wij pas verlaten hebben? Kan men den strijd met het geboefte op één lijn stellen met den strijd tegen de elementen, en tegen de beren of wolven? Ik hoop vurig, dat wij voorloopig niet zullen terugkeeren — en dat is alles wat ik je te zeggen heb!”

Een tijdlang gingen de drie mannen zwijgend

weer verder, tot Brand opnieuw vroeg: „Geloof je dat wij voorgoed van dien Italiaanschen handelaar in blanke slavinnen af zijn?”

„Dat kan men in een land als dit moeilijk zeggen, Brand! Als onze wegen bij den aanvang uiteenliepen — dan zouden wij elkander weleens in geen jaren terug kunnen zien — maar heeft de een het vaste plan, den ander niet uit het oog te verliezen, dan kan hij hem vrij gemakkelijk weer inhalen! Vergeet niet, dat de nederzettingen, dorpen en kleine stadjes zeer gering in aantal zijn, dat men ze wel moet aandoen op zijn weg, dat het inwonertal er zeer gering is, en dat dus de komst van iederen vreemdeling een zaak van belang is, die iedereen zich zeker later gemakkelijk zal herinneren. Het moet al bijzonder hard vriezen, wil het spoor van een slede niet minstens zes of zeven uren achterblijven in de sneeuwlaag. Je weet hoe het gaat met een sledespoor? De ijzers maken natuurlijk een geul, en die geul zou dagenlang zichtbaar blijven, als het maar niet te hard vriest! Want in dat geval wordt er een soort van ijsbrugje gevormd over de geul, zij vriest dicht, en zes uren later is er geen spoor meer van te bekennen!”

„Dan mag ik maar lijden dat er nog een paar graden vorst bijkomen, mylord!” bromde Henderson. „Ik heb het volstrekt niet voorzien op dien Nasi, en het spijt mij duchtig, dat de politie hem niet heeft nagezet!”

„Vroeg of laat zal hij nog wel eens in handen vallen, James. Maak je daar maar niet ongerust over!” verzekerde Raffles. „Intusschen zouden wij niets hebben te vreezen, als niet de goudkoorts zich van duizenden had meester gemaakt, en hen hierheen had gedreven. En in hun gevolg zien wij dronkenschap, misdaad en ontucht! Was niet die Nasi in gezelschap van een half dozijn jonge vrouwen, wier beroep maar al te duidelijk op hun vermagerde gezichten te lezen viel?”

„Ja, dat was te verwachten!” bevestigde Brand. „Waar zooveel mannen bijeen zijn, bezig met ruwen arbeid, en die misschien wel veel geld binnen zeer korten tijd zullen verdienen — daar volgen onvermijdelijk de ongelukkige schepsels, die hun tot vermaak moeten strekken. De kroegen rijzen als bij tooverslag uit den grond, in allerijl worden van overal oude piano's aangevoerd, men neemt arme slokkers van pianisten in dienst — en het „Cabaret” is, met een roulette, compleet!”

„En het ergste is, dat wij die lieden langs onzen geheelen weg naar het noorden zullen aantreffen, Brand! Er zijn maar enkele bekende wegen naar het noorden, dwars door het Rots-

gebergte heen, en daarvan kan men slechts in zeldzame gevallen afwijken zonder groote gevaren te loopen. Want langs die wegen liggen de weinige dorpjes en gehuchten, die men hier aantreft. Wie zich van dien weg afwaagt — die loopt veel kans, jammerlijk om te komen.”

„Maar wij doen het toch ook wel, mylord!” riep Henderson uit.

„Wij deden het slechts over een zeer geringen afstand, James — en over een vlakte, die geen gevaren voor ons kon opleveren. Over een halfuur zijn wij in Silver Beech, en daar zullen wij stellig weer goudzoekers aantreffen, die noordwaarts trekken.”

Een kwartier verstreek en toen wees Henderson met uitgestrekte hand in de verte.

Boven de vlakte steeg een rookwolkje op, dat alleen maar afkomstig kon zijn van een kampvuur of van een of ander huis, en dat huis kon, indeze buurt, alleen maar in Silver Beech staan.

Over een half uur zouden de reizigers het doel van hun reis bereikt hebben.

Tien minuten later haalden zij een met houtblokken beladen slede in, die door zes magere honden werd getrokken, en door een vrouw werd bestuurd, die met een somberen blik terzijde keek, naar die drie goedgekleede mannen, krachtig gebouwd, goed gevoed, en in het bezit van sterke honden.

In het voorbij loopen keek Raffles de vrouw even aan en vroeg toen:

„Is het hier gewoonte, vrouwtje, dat de vrouwen dat zware werk doen?”

De vrouw wierp Raffles een stekenden blik toe, en antwoordde bits:

„Het behoorde zeker geen gewoonte te zijn, vreemdeling — maar als de man erop uittrekt en goud gaat zoeken — dan moet de vrouw maar zien dat zij er het leven bij houdt! Als gij naar Silver Beech gaat, dan zult gij daar geen twintig mannen van de oorspronkelijke bevolking meer aantreffen — alles wat maar loopen kon en nog niet al te oud was, is naar het noorden getrokken. En wat er nu is — dat is schuim, tuig van de ergste soort, en alleen op de doorreis, hoort gij hier ook bij?”

Glimlachend antwoordde Raffles:

„De vraag is niet erg vleiend, maar althans eerlijk! Neen, laat het goud maar blijven waar het is, wij zoeken iets anders, — wij zoeken naar grof wild!”

„Dan geef ik u den raad, maar zoo gauw mogelijk verder te gaan — het is op het oogenblik niet pluis in Silver Beech,” hernam de vrouw, thans op een anderen toon, al sprak zij nogal ruw en kortafgebeten. „U ziet er uit als een heer,

— en daar hebben ze het hier niet op voorzien — want die hebben meestal geld om vlugger te kunnen reizen, en betere methodes toe te passen bij het delven! Ik wil u niet ophouden — uw honden zijn heel wat vlugger dan de mijne — die zullen het wel niet lang meer volhouden!”

Een oogenblik dacht Raffles erover de vrouw twee van zijn krachtige honden af te staan, maar hij begreep, dat hij dan zichzelf en zijn beide beide reismakkers tekort zou doen, daar er wel geen sprake van zou zijn, in Silver Beech andere honden te koopen. Bovendien zouden de dieren die hij zou wegschenken binnen een paar weken zeker even vermagerd zijn als deze ongelukkige honden, die niet genoeg te eten kregen.

Hier had hij te doen met een van die gevallen, die zich in tijden van goudkoorts bij duizendtallen voordoen — de man pakt op een goeden morgen zijn grootste valies in, steekt al het geld bij zich dat er in jaren van moeilijken arbeid is bijeengespaard, en verdwijnt, onweerstaanbaar meegesleept door dat verlangen naar de kostbare delfstof.

Het drielik trok verder, en nu en dan keek Brand nog eens om, teneinde een blik te werpen op het hondenspan, de veel te hoog geladen slede, en de gebogen gedaante van de vrouw die er naast liep, en met schelle kreten de vermoeide honden aandreef.

Het liep tegen het uur van de lunch, toen de honden, vroolijk blaffend, en tot spoed aangespoord door het vooruitzicht op visch en rust, de slede Silver Beech binnentrokken. Uiterlijk verschilt het plaatsje al heel weinig van al de andere daarginds — een enkele hoofdweg met een rij tamelijk ver uit elkaar gelegen huizen ernaast, en, als vischgraten, tien of twaalf korte zijstraten, die al heel spoedig uitloopen op de sneeuwvlakte.

In het midden van die hoofdstraat ligt meestal de Saloon, en schuin er tegenover de bazar. Vaak is er ook een houten kerkje, meestal ook een school, maar het komt ook wel voor, dat de kinderen een paar mijlen ver moeten gaan, tot het dichtstbijzijnde stadje, om daar een school te bezoeken.

Silver Beech was overvuld van mannen, maar het was duidelijk te zien, dat die er niet thuis behoorden. De meesten zagen er gehavend uit, met gescheurde kleeven, baarden van een paar weken, schrammen op gelaat en handen, en voor het overige weinig vertrouwenwekkend.

Eenigen hadden er sleden, sommigen met werkelijk goede bespanningen, anderen deden het daar zonder, en legden den geheelen weg te voet af, meestal in gezelschap van een of meer anderen, maar ook wel eens geheel alleen.

De huizen waren zonder eenige uitzondering van hout, en enkele blokhutten waren opgetrokken van ruwe boomstammen, die zelfs niet van de bast ontdaan waren. De Saloon was het eenige huis dat zich de weelde van een verdieping veroorloofde. Het lag omstreeks een meter boven den beganen grond, waarschijnlijk met het oog op den sneeuwval en de vocht. Het rustte op sterke palen, en een waranda omgaf het gebouw aan drie zijden.

Tegenover de voordeur leidde een breede trap van drie treden van die waranda naar de straat.

Natuurlijk wordt dit laatste woord slechts bij wijze van spreken gebruikt — want straten zijn er daarginds in het geheel niet. Men heeft eenvoudig het gras uitgetrokken, des zomers en daarmede was de weg meteen voltooid. Als het regende is het een modderpoel en als er sneeuw valt, en het vriest, komt het er toch niet op aan, of zich onder het sneeuwdek een kleiweg vol kuilen, dan wel een keurig geasphalteerde straat bevindt!

Raffles zocht natuurlijk aanstonds naar een nachtverblijf, en het leek hem dat de Saloon, zooals meestal het geval is in dergelijke kleine plaatsjes, tevens het eenige logement van Silver Beech was.

Hij had nauwelijks zijn honden ingehouden, of Brand greep hem bij den arm, en vroeg op gedempten toon:

„Zouden wij niet liever verder gaan, of elders onderdak trachten te krijgen?”

„Waarom? Dit logement ziet er heel goed uit!”

„Dat mag zoo zijn — maar het wordt leelijk misvormd door iets dat ik tegen de deurpost zie leunen — en dat iets heet Paolo Nasi!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

PAOLO NASI TEN TOONEELE.

Raffles keek snel in de aangeduide richting, en zag inderdaad tegen de deur van het logement een man leunen, die al een zeer vreemdsoortig figuur maakte in deze omgeving, want hij droeg een stadspels, en een dophoedje! Het zou bijna om te lachen zijn geweest, maar het gezicht van den Italiaan stond duister en dreigend, en niemand die hem aanzag, zou werkelijk veel lust tot lachen gevoelen.

En van den Italiaan gingen de blikken van Raffles naar een anderen man, die juist met een enkelen sprong van de straat af de waranda bereikte, en Nasi voorbij ging.

Toen keek Raffles Brand eens aan, haalde glimlachend de schouders op, en zeide:

„Het is bijna nog erger! Het is niet alleen Nasi — het is ook Jef Patterson!”

Het noemen van dien naam deed Brand verschrikt naar het logement zien. Jef Patterson was de man, met wien het drietal eenige dagen geleden een heftige woordenwisseling had gevoerd, om het bezit van een slede — een woordenwisseling die bijna tot een drama had geleid. Hij hoopte den kerel toen — het was in Hazelton — voor het laatst te hebben gezien, maar de goudzoeker scheen zich toch nog op de een of andere wijze in het bezit van het onmisbare voertuig te hebben gesteld, en daar Raffles en zijn beide metgezellen een grooten omweg hadden gemaakt, was het niet te verwonderen, dat zij hem hier nu terugvonden, op een der pleisterplaatsen langs de „track” naar het noorden.

Brand had reeds den voorsten hond weer over-eind getrokken, die zich behagelijk in de sneeuw had neergevlijd, welk voorbeeld dadelijk door de anderen was gevolgd, toen Raffles vroeg:

„Wat wil je doen, Brand?”

„Heengaan natuurlijk!”

„Vluchten?”

„Noem het zooals je wilt — maar het is toch te dwaas, om ons in 't hol van den leeuw te wagen!”

„Je gebruikt overdreven termen, mijn waarde! Wij zijn met ons drieën en geen kinderen meer! Wij moeten volstrekt eens een nacht goed kunnen uitrusten, niet op een bed van sneeuw, maar in een behoorlijke kamer; wij moeten enkele nieuwe voorraden inslaan — en ik ben niet van

zins, voor een Nasi of een Patterson het veld te ruimen! Misschien zullen zij ons niet eens herkennen. En al was dat wel zoo — ik denk er niet aan, om voor hen op den loop te gaan! Wanneer wij onze kalmte weten te bewaren, zal er zich niets bijzonders voordoen! Dit logement is het eenige van de plaats, en daarom — naar binnen en gevraagd of er kamers vrij zijn!”

„Ik hoop hartelijk van niet!” zeide Brand uit den grond van zijn hart. „Want die Patterson is natuurlijk niet alleen, maar in gezelschap van zijn kameraden. En zijn het niet de oude, dan zijn het anderen, die wel weinig meer waard zullen zijn!”

„Wij zullen het probeeren, Brand. Ga maar mede! Henderson, jij past zoolang op de slede en op de honden. En verzet geen voet, want hondendieven zijn hier op het oogenblik talrijker dan zakkenrollers in Londen!”

„Wie een hand naar onze honden uitsteekt, mylord, zal het nooit meer doen — niet naar een hond, en ook niet naar iets anders!” zeide Henderson op een toon, die geen twijfel liet omtrent zijn bedoelingen.

„Doe het kalm aan, James — en bedenk dat ons leven hier kan afhangen van een gebaar, van een enkel woord, ja van een blik! Al deze lieden zijn prikkelbaar, opgewonden, en gemakkelijk tot een woordentwist bereid! Onthoud dit, en gedraag je er naar!”

Raffles keek Henderson nog eens strak aan, en ging toen met Brand de Saloon binnen.

Ook hier slechts gering onderscheid met alle inrichtingen van dien aard in het hooge noorden.

Een ruime gelagkamer, een groot buffet, vol glazen, flesschen, karaffen, een paar lompe krukken daarvoor, in het midden de reusachtige kachel, snorrend en roodgloeiend gestookt, een speel-tafel in een hoek, met een roulette erop, nog een ronde tafel op zes pooten niet ver van de kachel, en een gaanderij, te bereiken langs een trap, waarop de meeste logeerkamers uitkwamen.

De grond was met zaagsel bestrooid, en stoelen waren er niet, behalve de acht, die om de ronde tafel stonden, want in een Canadeesche Saloon zit men zoo goed als nooit — men leunt er tegen het buffet, of men leunt er tegen den wand. En

als men niet leunt, dan danst men met een van de meestal aanwezige meisjes, die daar moeten zorgen voor het amusement der bezoekers.

Sommige van deze logementen, en dat was ook het geval met de inrichting van Jef Macmillen, hadden een oude piano, met geel geworden toetsen, meestal ontstemd, maar waarop met veel ijver gehamerd werd door een ongelukkigen pianist, die er een zuur broodje mee verdiende.

In dit geval stond de piano op een soort van laag podium, waar ook nog plaats was voor een komiek, of een vrouw die schuine liedjes zong, met een schelle, versleten stem, schor door te veel gebruikt te zijn in een atmosfeer van whisky en tabaksrook.

Toen Raffles en Brand binnentraden, stonden er eenige mannen aan het buffet te eten van tinnen borden. Jef Macmillen in persoon troonde achter zijn buffet, en hij was juist de man dien men in zulke inrichtingen van noode heeft — groot, breed van schouders, met machtige handen, die van aanpakken weten, en dit dan heel dikwijls doen ook, wanneer er lastige bezoekers op straat moeten worden geworpen.

Hij had zich zeker in een week niet geschoren, misschien omdat hij er geen tijd voor had, hetgeen zijn uiterlijk schoon niet verhoogde.

Macmillen droeg een soort van boezeroen, van ruwe, geblokte katoen, en daaroverheen een mouwvest. Zijn pilow broek verdween in twee knielaarzen met dikke zolen, en om het middel droeg hij een breeden riem met de onvermijdelijke revolver op de linkerheup.

In den linker mondhoek had hij een half opgerookte sigaar, die niet brandde, en dat ook nimmer scheen te doen, al stak hij haar minstens twintig maal in een uur op met behulp van ouderwetsche zwavelstokken.

De verlichting geschiedde natuurlijk met petroleum, want het gas is tot op deze hoogte nog niet doorgedrongen.

Macmillen had het verbazend druk, en dat scheen hem genoeg te doen, want een breede grijnslach zweefde om zijn dikke lippen en hij porde voortdurend een soort van kellner in de zijde, een bloedlooze slungel van een jaar of twintig, met een boezelaar voor, en een bos rood haar op een ongewasschen hoofd, die ijverig rondliep van het buffet naar de kachel, van de kachel naar de speeltafel, en van dit meubel weer naar de trap die naar de gaanderij voerde, ten einde de gasten behulpzaam te zijn met het naar boven sjouwen van hun vaak omvangrijke bagage.

Een enkele blik overtuigde Raffles en Brand, dat Nasi en Patterson beiden bij het buffet stonden.

Zij hadden zeker zooeven hun bestelling gedaan.

Het was echter duidelijk dat zij elkander niet kenden.

Zij kwamen langzaam naderbij, en hoorden juist hoe de Italiaan aan den logementhouder vroeg:

„Kun je soms een knappe meid gebruiken, Macmillen? Ik heb er nog twee over! Ze danst aardig, ze heeft stem, ze kent een massa liedjes, en ze kan zichzelf op de gitaar begeleiden!”

Macmillen keek den ander eens aan en schudde het hoofd.

„Misschien een volgende keer — ik ben nu voorzien — ik heb vier meisjes — en laten ze mij dat in de buurt maar eens nadoen! Vier stuks — en de een nog knapper dan de ander!”

De Italiaan keek teleurgesteld, en wendde zich af, met zijn glas in de hand, om in de gelagkamer rond te zien, tot zijn blikken plotseling op Raffles vielen.

Het was duidelijk dat hij hem onmiddellijk herkende, want er vertoonde zich een nijdige uitdrukking op zijn gelaat, maar even duidelijk bleek, dat hij het niet waagde, nu hij alleen was, en de hulp van een troep betaalde vechtersbazen moest derven, van zijn misnoegen te doen blijken.

Ook begreep Raffles wel, dat Nasi zich de ontmoeting op de vlakte herinneren moest, eenige dagen geleden, toen de politie gelukkig juist bijtijds was verschenen, om een einde te maken aan een gevecht, dat wel eens noodlottig voor Raffles en de zijnen had kunnen afloopen.

En daar ook hij er niet het minste belang bij had, den kerel te herinneren aan de rol, die hij bij dien overval gespeeld had, al was hij er dan niet persoonlijk bij geweest, zoo wilde hij zich op zijn beurt reeds afwenden, maar toen kreeg juist Patterson hem in het oog, en daarmee nam de zaak dadelijk een dreigende wending.

Want Patterson was van een ander kaliber dan de huichelachtige Italiaan, en hij had Raffles nauwelijks gezien of hij zette met een vloek zijn tinnen bierkroes op de toonbank, veegde met den rug van zijn groote hand zijn natte snor af, zette de handen in de zijde, en riep luidkeels:

„Wel, kijk eens aan, daar hebben wij de mooie mijnheer, die mij een paar dagen geleden een slede voor den neus heeft weggekocht! Maar ik wist wel dat ik je nog wel eens zou ontmoeten! Jongens, dit is die fijne Engelschman, met zijn dure pels, en zijn massa geld, van wien ik jullie wel gesproken heb!”

Dit laatste werd gezegd tot een troepje mannen, die een paar meters verder tegen de toonbank

aanleunden, met knorrige gezichten, en de randen van de groote hoeden over de oogen getrokken.

Nasi spitste onmiddellijk de ooren, als een jachthond die wild ruikt.

Hij wierp een blik van terzijde op het gelaat van Patterson, als om eens te zien met wat voor een man hij te doen had, en het onderzoek scheen hem tevreden te stellen.

Hij werd plotseling even moedig, en riep:

„Dan kennen wij hem samen, kameraad! Dat is de fijne mijnheer, die zoo erg fatsoenlijk is, dat hij mij wilde beletten, een dom schaap uit een provincie-nest in de wereld te brengen, en hier in het noorden voor haar toekomst te zorgen! Hij stak er zijn neus in, hij nam haar met zich mee — waar hij ook wel zijn redenen voor zal hebben gehad — en ik had al mijn onkosten voor niemendal gemaakt! Het lievertje was verdwenen — en waar ze nu zit — dat zal die mijnheer alleen wel weten, ha, ha!”

Raffles had bij alles wat Patterson en Nasi schreeuwden niet opgezien — tot de laatste woorden van den Italiaan.

Maar nu hief hij eensklaps het hoofd op, fronste even de wenkbrauwen, trad langzaam op den Italiaan toe, die onwillekeurig een stap terug week, en bescherming scheen te zoeken bij Patterson, en beet hem toe:

„Ik zou je raden, jij schurk, dat onmiddellijk terug te nemen! Wat durf jij zeggen van dat arme kind, dat jij had weggelokt van haar moeder, en dat ik gelukkig nog uit je klauwen heb kunnen redden — ellendige vrouwendief! De politie heeft haar onder haar hoede genomen — jij zult wel weten op welke plek dat was, want jij was het, die die kerels op mij had afgezonden!”

Nasi was een beetje bleaker geworden, maar hij was moedig, nu hij zich beschermd waande door Patterson, die dezelfde belangen scheen te hebben als hij, en diens vrienden, en daarom riep hij met een schelle stem:

„Ik weet niets van wat je daar vertelt! Ik weet alleen dat het meisje mij vrijwillig was gevolgd, met de anderen, en dat zij er niets op tegen zou hebben gehad, om later hetzelfde plezierige werkje te doen. En dat de politie haar heeft meegenomen — dat geloof ik eenvoudig niet — je zal haar wel ergens verborgen houden — voor je eigen plezier!”

Dit was het laatste wat Nasi in de eerste uren zou zeggen.

Raffles had een korte beweging gemaakt, zoo snel, dat niemand eigenlijk goed zag wat er geschiedde.

Maar Nasi voelde des te beter den verschrik-

kelijken vuistslag, die hem tegen de kaak trof, en hem bijna onmiddellijk verdoofde.

Hij viel terzijde, met zijn hoofd tegen den rand van het buffet, en gleed op den grond, waar hij roerloos bleef liggen.

Alsof het hemzelf betrof, had Patterson met een schreeuw van woede de rechterhand uitgestrekt naar zijn heup, waar de kolf van zijn revolver uit de tasch stak.

Maar hij had het wapen nauwelijks in de hand, of hij voelde het zich ontwringen. Want Brand was op zijn post; met een stap naast hem getreden, boog hij met een vlugge beweging den arm van den schelm achter diens rug zoodat deze wel gedwongen was, het wapen los te laten.

Hij wilde er naar bukken om het op te rapen, maar Brand lichtte hem handig een beentje, en hij rolde op den grond.

„Dat is tweemaal!” zeide Brand vriendelijk, terwijl hij de revolver in zijn zak stak. „Een paar weken geleden hebben we je je wapen ook al moeten afnemen, Patterson! Zou je dat nu geen aanwijzing zijn, om er maar eens mee op te houden? Of heb je soms een verzameling van die schietwapens, waaruit je maar hebt te putten?”

Patterson was, vaal van woede, weer overeind gekrabbeld, en zijn oogen waren met bloed belopen, zoozeer had een dolle woede hem aangegrepen.

Hij wierp een blik naar zijn kameraden, maar die deden of zij met de zaak niets uitstaande hadden, en gingen een voor een de gelagkamer uit.

Wat Jef Macmillen betreft — hij was al dien tijd doodbedaard over zijn buffet blijven leunen, steunend op zijn ellebogen, met zijn uitgedoofd, zwart eindje sigaar tusschen de lippen, en een grijns, alsof hij toeschouwer was bij een amusant tooneelstuk.

En nu zeide hij gekscherend:

„Ik zou maar eens gaan kijken wat het weer doet, Patterson! En als je strakjes terugkomt — maak dan als je blijft geen herrie in mijn hotel! Ik heb pas nieuwe flesschen en glazen aangeschaft, en jullie geschiet berokkent mij maar schade!”

Hij had juist uitgesproken, toen een andere deur werd opengeworpen, en er een vrouw kwam binnenstormen, die Raffles ook dadelijk herkende. Het was Emilia, de vrouw in wier gezelschap hij Nasi voor het eerst gezien had, een paar weken geleden, toen hij met een zestal meisjes, bestemd om over verschillende danshuizen in het noorden te worden verdeeld, in Hazelton was verschenen.

De vrouw scheen niet eens acht op hem te

slaan, maar liep regelrecht op Nasi toe, tilde zijn hoofd op, en jammerde:

„Wat een land, wat een menschen! Waren wij maar nooit hier gekomen! Het eene ongeluk volgt op het andere! Ik heb het hem zoo afgeraden — maar hij moest en hij zou, want hij dacht hier fortuin te maken! Maar hij maakt nooit anders dan ruzie, en dat brengt hem geen geld, maar klappen op! Jij daar man, met je rooden kop, geef een glas water! Laten jullie mijn man zoo maar liggen?”

„Dat is hier zoo gebruik, dame!” antwoordde Macmillen, zonder in het minst aanstalten te maken, aan het verzoek van Emilia te voldoen. „Hij zal uit zichzelf wel weer bijkomen. Hij schijnt nogal een harden kop te hebben, en hij bloedt niet eens heel erg. Ik zou er niet zooveel drukte van maken als ik u was!”

De vrouw wierp hem een giftigen blik toe, griste zwijgend een waterkaraf van het buffet, vulde een glas met water en goot dat met bevende hand, half zinneloos van schrik, tusschen de lippen van den nog altijd bewusteloozen Nasi.

Macmillen keek over zijn toonbank heen rustig toe, en zeide, erg sissend, omdat hij nog altijd het peukje sigaar tusschen zijn tanden had:

„Dat zal zoowat drie dime zijn, dame!”

De vrouw, nog knielend, keek hem woedend aan, en zei:

„Anderhalve dollar voor een glas water? Ben je gek, vent?”

„Pardon, dame — denkt u dat het hier een kostschool is? Water zult u in mijn heele huis niet vinden, en zeker niet op mijn toonbank. Het was klare brandewijn!”

De toestand was er eigenlijk niet naar, maar Brand kon zich onmogelijk inhouden, en barstte in een schaterend gelach uit, zoo, dat de tranen hem in de oogen sprongen.

„Een bierglas brandewijn, binnen in dien armen Nasi!” proestte hij. „Als hij daar niet beter van wordt, dan zal hij wel nooit meer beter worden!”

Emilia keek hem aan, haar gelaat veranderde, zij scheen hem te herkennen, en wilde reeds als een furie op hem toevliegen, toen Macmillen zich oprichtte, met zijn reusachtige vlakke hand op de toonbank sloeg, dat het dreunde en uitriep:

„Nu is het mooi geweest! Houd je gemak, en bemoei je liever met je man — of wat het dan is! Die jenever zal hem heusch geen kwaad doen — ik verzeker u dat het beste kwaliteit is! Drie dime als ik u verzoeken mag!”

DERDE HOOFDSTUK.

„ZANDMUIS”.

De middag verliep verder zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Patterson had zich niet meer laten zien, Nasi sliep zijn ongewilden roes uit, en de honden rustten in den stal. Brand echter voelde zich verre van gerust, en als het aan hem had gelegen, dan zou Raffles nog dienzelfden dag verder zijn getrokken, nu het weder zoo schoon bleef, en de honden wel voldoende zouden zijn uitgerust.

Raffles was echter van een andere meening, en oordeelde dat de dieren alvorens den langen tocht te beginnen, behoorlijk rust moesten hebben.

Dien middag sloegen zij munitie in, nog een paar dekens, daar de koude nog steeds toenam, gedroogd vleesch in blikken, pemmican geheeten, dat wil zeggen het vleesch van elanden, aan reepen

gesneden, dan in de zon gedroogd, en in kleine dobbelsteentjes gehakt, die een voortreffelijk voedsel opleveren, en nog enkele andere noodzakelijke dingen.

De drie mannen bleven steeds bij elkander, en dat was heel verstandig, want nu en dan ontmoetten zij kerels, die hen aankeken op een wijze, welke niet veel goeds voorspelde.

Het was duidelijk dat het verhaal van het gebeurde van dien morgen in het logement van Macmillen reeds de ronde had gedaan door de kleine nederzetting.

Er was nog altijd een voortdurend gaan en komen van gouddeivers, die met hun geschreeuw de eenige straat vervulden, met elkander twistten, nu en dan naar hun breed mes grepen, en om whisky en munitie schreeuwden. De eenige bazar-

houder was wanhopig, omdat hij niet op dien vloed van bezoekers en koopers gerekend had, en zich niet bijtijds had voorzien van het noodige. Hij had zijn prijzen reeds lang tot het vijfvoud opgeslagen, maar desondanks vlogen zijn waren als het ware den winkel uit, en zijn vrouw, zijn dochter en zijn zoon, die hem moesten helpen, hadden nauwelijks handen genoeg om de ruwe tierende kerels te voorzien van hetgeen zij wenschten.

De avond viel, de smalle vensters van het logement werden verlicht, en daarbinnen klonk het getokkel op de oude piano reeds.

De drie mannen bewoonden dezelfde kamer, en zij hadden zich daar vroeg in teruggetrokken, daar Raffles volstrekt alles wilde vermijden, wat tot nieuwe twisten aanleiding zou kunnen geven.

Voor de honden behoefde hij niet bevreesd te zijn, want Macmillen hield er een staljongen op na, dien hij een goede fooi beloofd had, als hij in het bijzonder op de honden van de drie Engelschen zou letten.

Zij hadden het plan gemaakt, den volgenden dag voor dag en dauw te vertrekken, en wilden zich dus vroeg ter ruste begeven.

Maar het leek er niet naar, in het eerst, alsof dat zoo gemakkelijk zou zijn, want in de gelagkamer heerschte een woest getier. Half en heel bedronken gouddelevs waren daar bijeen, dansden met elkander, of met een paar zwaar geverfde, sterk gedecolleteerde meisjes, op de tonen van de oude piano, of speelden, vloekend en ruziemakend, met de kaarten of de roulette, terwijl Macmillen op een verhooging achter zijn toonbank stond, om des te beter zijn wakend oog over de aanwezigen te laten gaan.

Hij had in iederen zijzak van zijn versleten jasje een zware revolver — en hij zou ze gebruiken ook, als het noodig mocht zijn.

En daar hij den naam had van een voortreffelijk schutter te zijn, zoo bleven de twisten beperkt tot een paar messteken hier en daar, kleinigheden waarvan niemand eenige notitie nam.

Maar het gezang, het gebons van de dreunende voetstappen der dansers, het schelle gelach van de meisjes, het getokkel van de piano, nu en dan afgewisseld door het verkouden gehijg van een harmonica, veroorzaakten bij elkaar genoeg leven om zelfs drie vermoeide mannen uit den slaap te houden.

Hun logeervertrek, met den grootsten eenvoud ingericht, voorzien van twee houten kribben, terwijl er voor den reusachtigen Henderson een paar matrassen op den grond waren gelegd, bevond zich, zooals gezegd, op de eenige ver-

dieping van het huis, en een weinig terzijde van de gelagkamer, zoodat men de deur kon binnengaan, zonder dat dit gezien werd.

En juist hadden de drie mannen zich van hunne zware pelsen ontdaan, voornemens om in ieder geval te trachten in slaap te komen, toen er zacht maar blijkbaar met aandrang op de deur werd geklopt.

De drie mannen zagen elkander zwijgend en onderzoekend aan, als om elkander te vragen of zij niet verkeerd gehoord hadden, maar toen het kloppen werd herhaald, greep Raffles zijn revolver, enschoof een der sterke knippen van de deur terug.

„Laat mij snel binnen — een oogenblikje maar — ik smeeek het u!” zeide een zachte stem daarbuiten.

„Wees voorzichtig!” fluisterde Brand. „Het is misschien een valstrik! Wacht, ik zal mijn revolver ter hand nemen.”

De twee mannen stonden nu voor de deur, gereed om dadelijk te schieten, en Henderson plaatste het kleine petroleumlampje zoo, dat het schijnsel dadelijk naar buiten zou vallen, bij het openen van de deur.

De tweede knip werd teruggeschoven, de deur werd op een kier geopend, en de twee revolverloopen keken, de een boven den ander, dreigend naar buiten, maar dezelfde zachte, wat bevende stem zeide:

„Gij behoeft niet bang te zijn, mijnheer — ik ben heusch alleen — gij moet mij helpen — ik smeeek er u om!”

Snel opende Raffles de deur verder, en haastig wipte een vrouw naar binnen.

Raffles sloot de deur onmiddellijk weer, en de drie mannen namen de binnen getredene nauwkeurig op. De vrouw was nog half een meisje, zeker nog geen twintig jaar, met een zacht gezichtje, en groote oogen van een eigenaardige kleur, niet volkomen blauw, en toch ook niet grijs. Heur haar was klaarblijkelijk geverfd, en van een hoogblonde kleur. Zij had een dikken wollen omslagdoek omgeslagen, en keek vreesachtig om, als vreesde zij te zijn gevolgd.

Toen wendde zij zich dadelijk tot Raffles, stak haar gevouwen handen naar hem uit, en vroeg met een sidderende stem:

„Wilt gij u over mij ontfermen, mijnheer, ik smeeek u er om. Ik weet dat gij morgen wilt vertrekken, neem mij mee — om Godswil neem mij mee — ik houd het niet langer uit! Ik weet wat er gebeurd is, en wat gij gedaan hebt. Ik weet dat gij de kleine Anne geholpen hebt, die door dien vreeselijken Nasi was meegenomen! Ik weet het wel — ik ben niet zooals zij — dat wil

ik u eerlijk opbiechten, ik heb al heel wat meegemaakt — maar ik kan dit leven niet langer verdragen — ik kan niet! Ik wil weg uit deze hel, tot iederen prijs. Gij zijt een edel man, daarvan ben ik zeker — en ik zal u niet tot last zijn — werkelijk niet! Gij zult niets van mij bemerken — ik kan ook voor u koken en andere dingen doen!”

Het meisje had dit alles op een afgebroken, zenuwachtigen toon gezegd, telkens naar de deur kijkend, als iemand die vreest, gevolgd te zijn, en Raffles zag hoe haar lippen trilden, en haar oogen koortsachtig schitterden.

Bewogen door diep medelijden vroeg hij:

„Hoe heet je, arm kind?”

„Ik heet Cecile Longford, mijnheer, maar zij noemen mij altijd de Zandmuis, ik weet eigenlijk niet waarom, — misschien wel omdat ik altijd zoo vlug ben! Ik heb daareven moeten zingen — en zoo'n afschuwelijke kerel wilde. . . . o, ik kan het niet langer verdragen!”

Zij had het gelaat met de handen bedekt, maar nam ze plotseling weer weg, greep Raffles bij zijn arm en zeide smeekend:

„Ik weet dat gij het zult doen! Neem mij slechts mee tot den dichtstbijzijnden post — daar kan ik wachten tot zich een gelegenheid voor doet om weer naar het zuiden terug te gaan. Een beest heeft het beter dan ik! Gij zult het immers niet weigeren? Ik zal mij klein maken, heel klein — gij zult volstrekt geen last van mij hebben ik verzeker het u!”

Raffles keek even neer op het naar hem opgeheven gezichtje, scheen een oogenblik na te denken, en antwoordde toen:

„Als je het werkelijk meent, Zandmuis, dan wil ik doen, wat je zegt! Maak je dan gereed voor de reis — want wij vertrekken bij het krieken van den dag.”

Een oogenblik was het alsof het meisje zich wilde heenbuigen over zijn hand om die te kussen, maar hij trok ze snel terug en vervolgde:

„Blijf dan maar zoover mogelijk van die lieden vandaan — en vooral van Nasi. Hoor je soms bij hem?”

„Ja, ik was bij die zes meisjes — toen in Hazelton! Maar natuurlijk hebt gij mij niet herkend. . . .”

„Toch wel!” hernam Raffles glimlachend. „Ik meende me je gezicht te herinneren! Nu — ik zie niet in waarom ik voor jou, als je werkelijk uit deze hel weg wilt, niet hetzelfde zou doen als wat ik voor mijn kleine vriendin Anne gedaan heb. Maak je dus spoedig reisvaardig, verberg je, als het maar even gaat, en zorg dat je om vijf uur bij de stallen bent. Dan is er zeker nog niemand op, en wij kunnen ongemerkt vertrekken.

Het vriest hard, en ons spoor zal binnen weinige uren zijn weggevroren. Onze weg voert ons naar Fort Wrangel — en daar zullen ze je beter kunnen beschermen dan ik het vermag!”

De lippen van het meisje begonnen te beven, het was alsof er tranen in haar oogen schoten, toen zij zachtjes zeide:

„Ik zal het nooit vergeten, mijnheer! Gij zijt een braaf man — gij en uw vrienden zijn het ook!

„Praat daar niet verder van,” zeide Raffles kortaf. „Wij doen slechts wat onze plicht is. Het is heel weinig moeite voor ons je mede te nemen. En — als je werkelijk de kracht in je voelt, je leven te veranderen — doe het dan, want dit alles brengt je op den duur ellende, ziekte en armoede!”

Zijn grijze oogen drongen voor een oogenblik diep in de hare door, er vloog voor een kort oogenblik een smartelijk trek over het gezicht van het meisje, toen ging ze naar de deur, schoof de grendels terug, en fluisterde:

„Om vijf uur bij de stallen! O, ik dank u — ik ben u zoo dankbaar!”

Zij knikte de drie mannen toe, en wipte weg, en Raffles moest onwillekeurig denken aan het diertje, welks naam zij droeg.

Hij sloot de deur zorgvuldig weer, ontdeed zich van het dikke buis, toen van zijn zware laarzen, strekte zich op zijn brits uit, en zeide, de zware dekens over zich heentrekkend:

„Wij kunnen haar, dunkt mij, gemakkelijk meenemen. Vier of vijf dagen scheiden ons van Fort Wrangel, en — maar wat sta je daar te treuzelen, Brand, en wat kijk je ernstig? Je hebt er toch niets op tegen, dat wij dat arme kind meenemen?”

„Ik geloof niet dat wij er goed aan doen, Edward!” antwoordde Brand langzaam hoofdschuddend voor zich uitstarend. „Ik weet niet wat het is, dat mij waarschuwt — kortom — de zaak komt mij verdacht voor!”

Raffles kwam weer overeind zitten, op zijn elleboog steunend, en herhaalde op een toon van verbazing:

„Verdacht? In hoeverre?”

„Wel — dat plotselinge verzoek — van een meisje, dat toch zeker niet kan worden vergeleken met de kleine Anne — die eensklaps opkomende wroeging van haar — het bevat me niet — ik kan er niets anders van zeggen!”

Raffles wierp zich weer neer, trok de dekens opnieuw tot zijn kin op, en hernam:

„Je ziet spoken, Brand! Ik geloof dat dat ongelukkige schepsel wel degelijk te goeder trouw was. En al was dat niet zoo — in welk opzicht zou zij ons in 's hemelsnaam kunnen benadeelen?

Achterblijven kan zij ook onmogelijk, om anderen ons spoor aan te wijzen...."

„Dat is ook volstrekt niet noodig — zij behoeft straks alleen maar aan haar kornuiten te zeggen, dat wij van plan zijn naar Fort Wrangel te gaan!" antwoordde Brand schouderophalend, terwijl hij zich op zijn beurt van zijn zware kleeren begon te ontdoen.

„Je bent zeer kwaaddenkend, Brand — en volkomen ten onrechte, daarvan ben ik zeker!" hernam Raffles. „Zelfs aangenomen, dat zij dat zou vertellen, al of niet met een kwade bedoeling — wat zou dat hinderen?"

„Wel, dat haar makkers ons een uur later op de vlakte volgen, misschien wel met tien of twaalf man, — en dan zullen we weinig hebben in te brengen!"

„Wij zullen niet worden ingehaald — want wij hebben verreweg de beste honden! Zij zijn goed uitgerust — zij worden goed gevoed, wij hebben er tien — de een nog sterker dan de ander — en het vriest zoo hard, dat binnen twee uren, en misschien nog wel binnen korteren tijd, het sledespoor geheel zal zijn dichtgevroren!"

„Maar naar Fort Wrangel is maar één weg — zij hebben dus ons spoor volstrekt niet nodig!" hernam Brand koppig.

„Dan zullen wij een kleinen omweg maken — ben je nu tevreden? Als dat zoo is, ga dan slapen, want wij hebben rust noodig!"

„Ik zal gaan slapen — maar of ik wel veel zal rusten is een andere zaak!" bromde Brand. Ik zal.... stil — wat was dat?"

Hij was met drie passen bij de deur, schoof zoo gauw hij kon de roestige grendels terug, opende de deur, en keek in de duistere gang.

Zijn gelaat had een ontevreden uitdrukking, toen hij de deur langzaam weer sloot en er de grendels voorschooft.

„Ik meende zeker, dat er iemand

voorbij de deur sloop!" zeide hij.

„Je ziet spoken, Brand! Ga slapen, mijn jongen — wij moeten morgen vroeg weder opstaan!"

Brand ging op de bank zitten, of liever een soort van kruik, het eenige zitmeubel, dat het vertrek rijk was, en begon zijn met bont gevoerde laarzen uit te trekken.

Nu en dan wisselde hij een blik met Henderson, die hetzelfde deed.

De reus liep nu op zijn dikke sokken naar het eenige venster, overtuigde zich dat het zware luik ervoor goed gesloten was, gaf Brand een knipoogje, en strekte zich op de matras uit, om zich aanstonds in de wollen dekens te rollen, want het was hier vinnig koud.

Brand had alleen maar zijn zware pels en zijn laarzen uitgetrokken, ging op zijn brits liggen, en luisterde.

Van beneden drong, gelukkig vrij wat verzwakt door de zware deuren, het gerucht uit de gelagkamer tot hen door. En de geregelde ademhaling van Raffles bewees hem, dat die wonderlijke man reeds sliep, even rustig alsof hij te Londen in zijn keurig opgemaakt, donzen bed zou hebben gelegen.

Toen voelde hij zijn knie zachtjes aanraken, en daarop hoorde hij de fluisterende stem van Henderson die vroeg:

„Slaapt u al, mijnheer Brand?"

„Nog niet, Henderson!"

„Zou mylord slapen?"

„O, ja, wees daar maar zeker van! Wat is er?"

„Ik wou u een voorstel doen, mijnheer Brand! Die jongedame heeft mij ook niet erg bevallen — het leek een beetje op komedie, als ik het zoo zeggen zal! Zullen wij afspreken, dat wij allebei een oog in het zeil zullen houden?"

„Ja Henderson — daar geef ik je mijn woord op!"

VIERDE HOOFDSTUK.

HET VERRAAD.

De drie mannen hadden vast geslapen, vertrouwende op de stevige deur en de zware grendels.

En zoozeer waren zij in staat, wakker te worden op ieder oogenblik dat zij verkozen, dat zij nauwkeurig op het vastgestelde oogenblik ontwaakten.

Toen Henderson het zware luik opende, zag hij aanvankelijk niets, want de ruiten waren met een dikke laag ijsbloemen bedekt.

Maar toen hij het raam een weinig had geopend, om wat frissche lucht toe te laten in het bedompte vertrek, bemerkte hij dat de dag nog niet was aangebroken.

Toch was het niet duister, tenminste niet volkomen, en men kon tamelijk goed de dingen onderscheiden op een afstand van een honderdtal meters.

Het geheele gehucht bleek nog te slapen, want het was doodstil.

Die stilte werd alleen maar verbroken nu en dan door de zware plof van een pak sneeuw, dat van een dak gleed.

Toen Henderson het hoofd naar buiten stak, meende hij, bij den stal een gedaante te zien heen en weer loopen.

Hij keek wat scherper toe, en geloofde Zandmuis te herkennen. Het was althans een vrouw, met een dikken hoofddoek om, en stevige rijglaarzen aan de beenen. Zij droeg een bundeltje in de hand, dat zeker nog wat kleeven bevatte.

„Nu, jongedame, als wij ons in je vergissen — des te beter voor jou! Maar doen mijnheer Brand en ik dat niet — dan wee je gebeente.”

En met deze in zichzelf gemompelde veelbetekenende waarschuwing, trok Henderson het hoofd weer terug.

De logementen op die hooge breedte, hebben, zooals men wel denken kan, geen vaste waschtafels met stroomend water! Zij hebben zelfs heelemaal geen waschtafels, althans niet in den winter, want die meubels zouden volkomen overbodig zijn. Men zou er zich namelijk toch niet aan kunnen wasschen, om de afdoende reden, dat de koude het water in de lampetkannen toch tot een klomp doet bevriezen.

Men wast zich dan ook niet — en wie er be-

paald op staat om het wel te doen, die wrijft zijn gezicht af met een paar handen vol sneeuw, op het erf van het logement opgeraapt. Maar dat zijn de koketten, die buitengewoon op hun uiterlijk gesteld zijn! De gemiddelde goudzoeker wast zich somtijds in maanden niet, en hij voelt er zich niet minder opgewekt en gezond om!

De drie mannen waren opgestaan, kleedden zich snel aan, paken hun kleine valiezen weer in, verlieten hun logeerkamer, en begaven zich naar beneden.

Zij behoefden niets meer te betalen, want zij hadden den avond tevoren reeds afgerekend.

Op dat vroege uur was in het logement nog niemand op, met uitzondering van den stal-knecht, die in den stal zat te dommelen, op een hoop stroo, maar onmiddellijk klaar wakker was, toen hij op de stevig gesloten deur hoorde bonzen.

De honden, aanstonds wakker, rekten zich eens uit, en Brand zag tot zijn genoegen, dat zij er voortreffelijk uitzagen, sterk en kerngezond, en in staat om de niet zware slede met groote snelheid over het bevroren sneeuwdek voort te trekken.

Dat was althans een groot voordeel — want de vrienden van de heeren Patterson en Nasi hadden voor het meerendeel ook wel honden, maar zelden meer dan zes of hoogstens acht, en die dieren waren afgebeeld door lange tochten, en dus vermoeid, en zij zouden zeker niet kunnen wedijveren met de goed uitgeruste dieren van Raffles.

De honden werden onmiddellijk aangespannen, zoodra zij hun ochtendvoer hadden gekregen, bestaande uit gedroogde visch en een paar handenvol rijst.

En toen Raffles weer naar buiten trad, zag hij daar Zandmuis staan, die haastig op hem toetrad, met een schuwen blik in de oogen, en zeide:

„Hier ben ik, mijnheer! Zullen wij spoedig vertrekken? Ik ben niet gerust, voor wij de nederzetting ver achter ons hebben!”

„Wij zijn gereed, Cecile!” antwoordde Raffles. „Zult gij het zoo niet te koud hebben? Bedenk, dat de thermometer nog dalende is, en dat de

koude zal toenemen. Wacht — er moet bij de bagage nog een bontmuts zijn! Zet die op, die zal u beter beschermen dan die doek. Bindt hem om uw hals, dan hebt gij er meer aan!”

Raffles was reeds naar de slede toegegaan, zocht er even in, en keerde terug met het hoofdedksel, dat hij het meisje toestak.

Er lag een raadselachtige uitdrukking op haar gelaat, die hij pas veel later zou begrijpen. Hij had echter geen tijd, zich thans met dergelijke dingen bezig te houden.

De honden hadden zich verzadigd, zich eens goed uitgerekt, en waren nu gereed voor den arbeid.

Raffles had er eerst een oogenblik over gedacht een gids te nemen, nu er overal sneeuw lag, maar twee redenen hadden hem weerhouden. Ten eerste geloofde hij hier thans niemand te kunnen vertrouwen, ten tweede was de weg naar Fort Wrangel niet zoo moeilijk te vinden, daar men slechts in noordelijke richting behoefde te trekken, en dan was er eigenlijk nog een derde reden — gidsen waren er thans niet te krijgen. Alle mannen die zich nog konden bewegen, waren naar het noorden getrokken op zoek naar het fel begeerde goud.

Brand had de wapens nog eens goed nagezien, en Henderson had zich overtuigd, dat de munitiekist ook inderdaad patronen bevatte. Hij herinnerde zich niet zonder schrik en een gevoel van ijzige koude dat avontuur van een jaar geleden, toen zij eveneens in het hooge noorden zich de vijandschap op den hals hadden gehaald van een troep schurken, die erin waren geslaagd, hun munitie te stelen, en de kist die ze had moeten bevatten, te vullen met oud roest....

Maar alles was gelukkig in orde, er ontbrak niets, er was ruim voldoende voedsel, niemand had in den stal kunnen doordringen, de honden waren volkomen gezond — en Raffles zeide glimlachend tot Brand:

„Je ziet wel, mijn waarde, dat je sombere voorspelling niet bewaarheid wordt.”

„Wij zijn nog niet in Fort Wrangel, Edward!” antwoordde Brand rustig. „Heb ik verkeerd gedaan, heb ik mij noodeloos ongerust gemaakt — des te beter!”

„Er is in ieder geval niemand te zien, mijnheer Brand!” merkte de reus op, die aandachtig in het rond had gekeken. „En het vriest nog wat harder dan gisteren — ons spoor zal spoedig genoeg zijn uitgewischt!”

Brand mompelde iets in zichzelf, met een schuinschen blik naar het meisje, dat veel haast scheen te hebben om weg te komen, haalde heel eventjes de schouders op, en gespte zijn sneeuwschoenen vast.

Raffles hielp Cecile op de slede plaats te nemen, en zij was zoo licht, dat de honden het verschil niet eens schenen te bemerken.

Raffles klapte op een eigenaardige wijze met de tong, en luid blaffend wierpen de honden zich in het tuig. Maar de hulp van Henderson was noodig, de slede los te werken, waarvan de ijzers in dien korten tijd reeds waren vastgevroren aan het sneeuwdek.

En zoo hard liepen de sterke dieren, dat de drie mannen eenige moeite hadden, hen op hun sneeuwschoenen te volgen.

Binnen een kwartier was er van de nederzetting bijna niets meer te zien, op een flauw rookwolkje na, dat uit den schoorsteen van het logement van Macmillen begon op te stijgen.

Blijkbaar was men daar eindelijk opgestaan. Toen zij eenigen tijd zwijgend waren voortgegaan, begon Brand:

„Ik geloof dat ik daarginds korkoenders zie, Edward! Zou het geen prachtige gelegenheid zijn, er een paar te schieten?”

„Ik ontken het niet, Charles, en toch zal ik je moeten verzoeken, je jachtlust voorloopig wat te betoemen!”

„Waarom?” vroeg de jongeman verwonderd. „Het kan nooit kwaad, den voorraad aan te vullen met wat versch vleesch!”

„Dat is in normale gevallen ook zeker het geval, maar in den toestand, waarin wij verkeerden, acht ik het beter, voorloopig niet te jagen!”

„Maar waarom dan toch?” drong Brand aan.

„Moet ik je dat nog zeggen? Omdat men bij deze felle koude, bij deze ontzaglijke stilte, en op deze eindelooze vlakten een schot vele mijlen ver kan hooren. En wij hebben ons hier reeds te veel vijanden gemaakt om nutteloos onze verblijfplaats te verraden! Wat denk jij ervan, Cecile?”

De vraag kwam zoo onverwacht, dat het meisje even schrikte, maar zij antwoordde toch onmiddellijk:

„Het is misschien wel verstandiger, mijnheer — en toch — ik heb er zoo weinig verstand van — ik geloof niet dat men op de vlakte zoo gemakkelijk de plek kan vaststellen, vanwaar een geluid klinkt!”

Brand had haar nauwkeurig gadegeslagen. Haar gelaat had een volkomen onschuldige uitdrukking en haar oogen hadden een zachten glans, terwijl zij het mooie gezichtje naar Raffles had opgeheven.

Zou hij zich vergist hebben? Zou dat sluipen op de gang dien nacht niets hebben beteekend? Had dat meisje waarheid gesproken?

Hij zweeg, wierp zijn geweer weder over den schouder, dat hij reeds uit het foudraal had wil-

len nemen, en volgde zonder een woord te zeggen de slede.

De Zandmuis had zich weer voorover gebukt, en zat, blijkbaar in haar eigen gedachten verdiept, op de slede, de bontmuts dicht om de ooren getrokken.

Slechts nu en dan keek zij op, om zich te vergewissen waar zij waren.

En dat kon alleen iemand weten, die de streek voortreffelijk kende, en haar jaren achtereen had doorgetrokken, des zomers zoowel als des winters. Alles was met een dikke laag sneeuw bedekt, de rivieren waren alleen nog maar kenbaar aan hunne oevers, die somtijds vrij hoog lagen, en nu en dan aan een rij wilgen langs hun boorden — want zij waren allen reeds toegevroren, en die laag ijs was weder bedekt met een bed van sneeuw.

Maar niet overal was dat ijs betrouwbaar. De wind had er wakken in geblazen, die slechts met een dun laagje ijs waren overdekt, en dat laagje ging verraderlijk schuil onder hetzelfde sneeuwtapijt dat ook het dikke ijs bedekte.

Huizen waren er niet meer te zien, maar heel ver weg teekende zich de omtrek af van een bosch, kaal en zwart.

Brand merkte op dat Raffles met het meisje was gaan praten. Hij was met Henderson te ver achtergebleven, dat hij kon nagaan, wat er gesproken werd, maar hij meende het wel te kunnen begrijpen. Raffles zou natuurlijk informeerden naar het verleden van de Zandmuis, hij zou willen trachten, haar over te halen om een ander leven te beginnen. . . .

Nu en dan keek zij naar Raffles op, en dan kon Brand haar bleek gezichtje zien met de groote, grijs-blauwe oogen. Het laagje poeder was allang van haar gezicht af, en nu was het des te beter te zien, hoe smal haar wangen waren, welke schaduwen er onder hare oogen lagen.

Zij was zeker nog mooi, maar zij zou stellig nog mooier zijn, als zij niet dat verschrikkelijke leven had geleid, dat haar op haar dertigste jaar tot een oude vrouw zou hebben gemaakt.

Zij antwoordde slechts nu en dan, en dan nog maar met weinig woorden.

Henderson wierp nu en dan een blik achter zich, in der richting van de nederzetting, maar hij kon volstrekt niets verdachts bespeuren, en ook hij begon zich reeds te verbeelden, dat het wantrouwen van Brand ditmaal geheel en al misplaatst was geweest.

De ochtend verstreek. De sneeuw kraakte nu en dan onder de sneeuwschoenen, de honden trokken blijkbaar zonder al te veel inspanning de slede voort, en niets had zich al die uren aan

het oog vertoond, niets anders dan die witte vlakte waarop de blik geen steunpunt vond, uitgezonderd het bosch in de verte en enkele boomen. De stilte was bijna neerdrukkend, en de lucht was zoo helder en stil, dat men het neerritselen van een dood takje op een paar honderd meter afstand kon hooren.

Eenmaal was een troep sneeuwhoenders rechts van de voorttrekkende reizigers opgevlogen en slechts met moeite had Brand weerstand weten te bieden aan de verzoeking, een van die smakelijke vogels neer te leggen, opdat het dier dienst zou kunnen doen in den soepketel.

Na vier uren te zijn voortgegaan, moest men rust houden, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor de honden, die volstrekt niet oververmoeid mochten worden.

Het was ook de tijd voor hun grooten maaltijd, en niet zoodra hield de slede stil in de luwte van een vrij hoog rotsblok of zij begonnen begeerig om de slede heen te dringen, wel wetend dat zij aanstonds hun maaltijd van gedroogde visch zouden krijgen.

De jonge vrouw was van de slede gekomen, en rustte niet, voor zij behulpzaam kon zijn bij het zetten van de thee, en het voederen van de honden.

Er werd een klein zeil op twee stokken uitgespannen, rechtstandig op de sneeuw, en dicht bij den rotswand, en op dit windstille plekje werd een vuurtje gemaakt van dood hout. Daarboven werd de driepoot van ijzeren spaken op gezet, en daaraan kwam de waterketel te hangen.

Toen de thee kookte was het de beurt van de soep. Water verkreeg men al op een zeer gemakkelijke wijze door een paar handenvol sneeuw in den ketel te doen, er gingen kruiden in, pemmican, wat specerijen, een overgeschoten stuk van de reebout, en een half uur daarna was een voortreffelijke soep getrokken, voortreffelijk althans voor lieden met goede magen, die weten dat men in die streken en in dien tijd van het jaar, zijn eischen niet al te hoog moet stellen.

De honden kauwden op hun visch, niet zonder kleine onderlinge twisten, die in de kiem onderdrukt moesten worden, want er waren een paar vechtersbazen bij, met tanden als van wolven, en als Canadeesche sledehonden het eenmaal met elkander aan den stok hebben, dan kan men onmogelijk tusschenbeide komen, en de strijd eindigt onveranderlijk met den dood van een der strijdenden, en soms wel van allebei.

Onder het eten keek Brand nu en dan tersluiks naar de Zandmuis, die zwijgend een weinig terzijde zat, en haar soep lepelde.

Er had een verandering in haar gezichtsuit-

drukking plaats gehad, waarvan hij volstrekt niets begreep. Het was alsof er op dit oogenblik onrust en angst, vrees en afschuw op te lezen waren.

Maar zoodra zij bemerkte dat de jongeman naar haar keek, dwong zij haar gelaat tot een glimlach, en vroeg op vriendelijken toon:

„Wilt u nog wat soep, mijnheer? Ik zou het maar doen — het zal u krachten geven.”

Brand had die aansporing trouwens volstrekt niet nodig, want zijn honger was zoo groot, dat hij vier diepe, tinnen borden van de soep naar binnen goot. Een stuk chocolade vormde het dessert, de Zandmuis begon ijverig het eetgerei te reinigen, alles werd weder opgeladen, en nadat men anderhalf uur had gerust, trok de kleine troep weder verder in noordelijke richting.

En weer de vlakke — weer de eindelooze sneeuw — nu en dan een boschje, een lage heuvelketen — somtijds het gevaarlijke overtrekken van een rivier — en eindelijk de naderende duisternis, en het zoeken naar een goede plek voor het kamp.

De streek was hier zoo volkomen verlaten, dat men niet eens een poging behoefde te doen, naar een gastvrij huis om te zien.

De wind was nog een weinig komen opsteken, en er heerschte een felle, door alles heendringende koude.

Raffles had twee tenten bij zich, en een daarvan werd opgesteld voor Cecile Longford.

De andere was een tent voor vier personen en veel grooter.

Raffles had de plek voor het kamp gekozen aan den voet van een vrij hoogen heuvel, die met dennen beplant was, en natuurlijk aan de zijde, die van den wind was afgekeerd.

Het was een donkere nacht, en de wolken joegen langs den hemel.

Er werd een groot vuur aangemaakt, en de honden, nauwelijks afgetuigd, en na schrokking hun voedsel te hebben opgegeten, dat hun door Cecile was toegeworpen, hadden zich dadelijk hun slaapkuil in de sneeuw gegraven.

Want hoe vreemd het ook moge klinken, — de sledehond gevoelt zich het prettigst en blijkbaar ook het warmst, als hij zich heelemaal heeft ingegraven in de sneeuw, waarboven dan alleen het topje van zijn snuit komt uitkijken — zoodat hij kan ademen. Met zijn pooten krabbelt hij de sneeuw over zich heen, tot een dikke laag, en het gaat zoo vlug in zijn werk, dat men goed doet, dadelijk te zien waar de honden zich ingraven, uit vrees, dat men ze weinige minuten later niet meer terugvindt en in de duisternis over hen heenloopt.

Hout was er in overvloed, het vuur laaide hoog op, en aanstonds werd de warme avondmaaltijd bereid.

Raffles trachtte nog iets omtrent het verleden van het meisje uit haar mond te vernemen, maar hij gaf de poging spoedig op. Misschien was Cecile nog altijd zeer bevreesd voor Nasi — misschien ook was zij zeer vermoeid — zij gaf slechts korte antwoorden en zat maar bij het vuur te droomen, in de vlammen starend, die haar gezichtje nu vlammend rood kleurden.

„Zal ik het vuur onderhouden vannacht, mijnheer?” vroeg zij plotseling naar Raffles opziende.

„Waar denk je aan, Cecile?” riep Raffles uit. „Het zal nog wel een paar uren uit zichzelf blijven branden, en laat het dan maar uitgaan!”

„En de wolven? Vreest gij die niet?”

„Volstrekt niet! Zij zijn hier in de buurt niet gesignaleerd, en — de honden zouden ons zeker wel bijtijds waarschuwen als zij kwamen!”

„Maar — de koude?”

„Wij hebben onze slaapzakken! Daarenboven — het is volstrekt noodzakelijk dat wij slapen, en uitrusten, anders zouden wij dien bezwaarlijken tocht onmogelijk binnen korten tijd kunnen afleggen. Gij zijt toch niet bevreesd dat die Nasi en zijn kornuiten ons op de hielen zullen zitten?”

Het meisje hief snel het hoofd naar Raffles op, scheen een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

„Neen — neen, ik denk niet dat hij nu nog zal komen — hij zal niet durven — maar toch wilde ik dat gij spoedig weer verder zoudt gaan!”

„Als wij goed uitgerust zijn — dan behoeft de reis niet langer dan vier dagen te duren! En ga nu naar je tent, Cecile, je bent een vrouw, je bent deze lange tochten niet gewend, en je moet spoedig gaan rusten. Slaap wel — en droom maar van een goede toekomst! Er kan nog zooveel voor je veranderen! Ik ben zoo gelukkig, dat ik je van dienst heb kunnen zijn!”

Het meisje wierp Raffles een zonderlingen blik toe, deed een paar stappen in de richting van de tent, die voor haar was opgezet, draaide zich nog eens om, bedacht zich, sloeg haastig de klep van de tent op, en was het volgende oogenblik verdwenen.

Men kon merken hoe zij haar kaarslantaren ontstak, want een zijde van de tent werd zwakjes verlicht, toen zag men de schaduw van haar gedaante zich bewegen, het was alsof zij heur haar opmaakte, haar zware laarzen uitdeed — toen werd het weer donker, en de drie mannen, die zwijgend hunne pijpen rookten, hoorden haar een tijdlang onrustig heen en weer woelen op de wolven dekens, waarop zij zich had uitgestrekt.

Nog een half uur zaten zij zoo bijeen, zonder dat er meer dan tien woorden gesproken werden, want men spreekt niet heel veel, als men onder den indruk is van die sombere, grootsche, indrukwekkende natuur.

De sterkste mensch voelt zich klein en nietig op die vlakten, overgoten met een vaal schijnsel, waar de maan blauwe schaduwen teekent, en waar, in de verte, een eenzame wolf huilt.

Als op een afgesproken teeken stonden zij op van hun kisten, legden ze op de slede, overdedten ze met het zeil, wierpen nog eenige armen hout op het vuur, dat hoog oplaaide, en gingen hun tent binnen.

Tien minuten later lagen zij in rust.

Henderson kon zelfs onder deze omstandigheden niet nalaten, allergeweldigst te snurken, en misschien was dat wel de oorzaak, dat Brand niet zoo vast sliep als anders.

Hoe het zij — hij had misschien een paar uren gedommeld, misschien wat langer, misschien wat korter, toen hij eensklaps klaar wakker werd, als met een schok.

Hij begreep volstrekt niet waarom het was, maar hij had het duidelijke gevoel, dat er een of ander gevaar dreigde.

Hij kwam heel langzaam overeind, en kroop naar den ingang van de tent, zonder ook maar het minste voorwerp aan te raken, en toch was het daarbinnen stikdonker.

Hij sloeg de tentlap op een kier terzijde, en keek.

Het vuur brandde nog, juist voldoende om te kunnen zien, dat er zich iets bewoog in de onmiddellijke nabijheid van de slede.

Er klonk iets als het schuren van het zware zeil, dat heel voorzichtig terzij werd getrokken, en toen een tikken tegen hout.

Brand hield zijn adem in, alsof die hem had kunnen verraden.

De gedaante bewoog zich nu van de slede af, en scheen iets te dragen, dat vrij zwaar was.

En al zag hij het niet — Brand rook het des te beter — het was de kist met de gedroogde visch, die daar zooeven geopend was.

En die gedaante — er viel niet meer aan te twifelen, het rossige schijnsel van de vlammen viel op haar gezicht — het was Cecile Longford.

Brand sloop onhoorbaar uit de tent, zich voortbewegend op zijn knieën, en zag, hoe de vrouw met de eene hand de deksel van de kist openhield, en in de andere hand iets ophief dat er uitzag als een klein peperhuisje.

Het volgende oogenblik stond hij naast haar, en had die hand gegrepen.

Zij slaakte een doordringenden kreet van

schrik en op hetzelfde oogenblik kwam er beweging in de groote tent.

„Jij ellendig schepsel, wat heb je willen doen?” vroeg Brand, terwijl hij haar het zakje ontrukte.

Nog voor zij had kunnen antwoorden, werd de tentlap opnieuw terzijde geslagen en Raffles trad te voorschijn.

„Wat is er?” vroeg hij met zijn koele, klare stem. „Is er onraad?”

„Of er onraad is? Wel, ik heb dat karonje juist gesnapt, terwijl zij doende was, het gedroogde vleesch voor onze honden te vergiftigen. Als je blijft — als dit er niet uitziet als strychnine!”

En hij duwde Raffles het geopende peperhuisje in de hand.

De vrouw was half neergezakt op de sneeuw, bijna bezwijmd. Zij had haar gelaat met den arm bedekt, en kreunde zachtjes, terwijl Brand haar nog steeds stevig bij de pols vasthield.

Raffles had even aan den inhoud van het zakje geroken, bekeek het glinsterende goedje, dat er uitzag als poedersuiker, bij het vuur, tippte er heel even een natgemaakte pinktop in, likte er aan, spooog het onmiddellijk weer uit, en zeide, terwijl zijn stem heel even trilde:

„Ja, dit is strychnine, Brand! En je had dus gelijk — ik heb die vrouw ten onrechte vertrouwd — ik had je raad moeten volgen! Het is jammer — het is heel jammer — niet dat ik mij vergist heb, maar dat een menschenlijk schepsel, een vrouw, tot zooiets te vinden is! Het doet mij meer leed dan ik je zeggen kan!”

Eensklaps rukte de vrouw zich met geweld van Brand los, kroop op haar knieën tot voor Raffles, stak twee sidderende handen naar hem uit, en hief haar doodsbleek gezicht naar hem op.

„Dood mij maar!” begon zij jammerend. „Maak er maar een einde aan! Ik verdien ook niet beter! Je hebt gelijk — ik ben een verworping! Ik ben niet meer te redden! En toch — geloof het, of geloof het niet — toch wilde ik niet! Ik zweer het je, je moet me gelooven! Ik wilde het niet, maar die ellendige schurk dreef er mij toe aan, en zeide dat hij mij wel zou weten te vinden, als ik durfde weigeren! Hij weet iets van mij — hij heeft bewijzen — ik heb vroeger dat wijf eens bestolen, waar hij mee is! Geloof me toch — ik spreek de waarheid!”

Ze had dit laatste op een bijna krijschenden toon gezegd, en nu smakte zij voorover, met het gelaat in de sneeuw, en begon hysterisch te snikken.

Raffles bukte snel naar haar, hief de zich weerstrevende op, en zeide kortaf:

„Doe dat niet! Ik wil niet dat je hier in de

sneeuw ligt te snikken! Als je waarachtig berouw hebt — toon het dan — en vertel ons wat er geschied is, en wat je had moeten doen!”

Het meisje wong de handen, bijna niet in staat om te spreken, en vervolgde toen op schorren toon:

„Ik zeg u dat ik moest! Ik kon niet weigeren. Ik wil mij volstrekt niet beter voor doen dan ik ben — van jongs af aan ben ik voor dit vak opgeleid — nooit heeft er iemand naar mij omgezien — mijn moeder heb ik nooit gekend — een vader heb ik niet gehad! Maar dat doet er niet toe — dat zal u wel niet kunnen schelen! Die Nasi kon met mij doen wat hij wilde, en hij zei dat ik mee moest doen — en die Patterson ook — en dat ik onderweg tijdens den eersten nacht, uwe honden moest vergiftigen — of tenminste de helft ervan, zoodat het geen argwaan zou wekken — en dan zouden zij u gemakkelijk kunnen inhalen, want ze hadden nog een rekening met u te vereffenen!”

„Wat heb ik je gezegd?” vroeg Brand op een grimmigen toon.

Stil Brand!” viel Raffles hem kortaf in de rede. „Ik geloof waarlijk, dat ze er spijt van heeft — het heeft haar misschien moeite genoeg gekost, haar daad te volbrengen.”

„Of het mij moeite heeft gekost?” jammerde het meisje. „Maar doodt mij dan toch! Ik ben niet langer waard, in jullie nabijheid te leven! Of het mij moeite heeft gekost? Voor het eerst heb ik een dag doorgebracht in het gezelschap van fatsoenlijke menschen — voor het eerst heb ik gemerkt, wat het zeggen wil, als iemand belang in je stelt, en je niet dadelijk een geldstuk toegooit, waarmee hij je betaalt. Voor het eerst heb ik iets warmes gevoeld hier van binnen, omdat jullie

eerlijk zijn, en een arme meid behandelt, alsof ze jullie gelijke is! Tien, twintig keer vandaag heb ik het willen zeggen — ik kon niet — dorst niet! Hier zijn mijn handen — bind ze maar vast, trek me mee achter jullie slede — dan heb ik mijn verdiende loon!”

En weer begon zij krampachtig te snikken, met de vuisten woest in de sneeuw slaande, en zelfs Brand begon nu wel in te zien, dat dit geen tooneelspel was, maar dat het ongelukkige schepsel inderdaad bitter berouw voelde over wat ze had willen bedrijven!

Weer richtte Raffles haar op, en zei:

„Huil niet langer, kleine Zandmuis! Wie berouw toont, die is altijd voor verbetering vatbaar! Ik geloof dat ik wel kan begrijpen waarom je zoo moest handelen. Je hebt nu opgebiecht, wat je had willen doen is heel erg, het is erger dan ik van een vrouw had durven denken, maar je hebt bekend, je hebt dat laaghartig complot openbaard, wij praten er niet meer over! Je zult met ons medegaan zooals was afgesproken, en wij zullen dien Nasi wel beletten, je nog een haarbreed in den weg te leggen! Sta nu op, blijf daar niet zoo liggen, je bent vergeven, arm, beklagenswaardig schepsel!”

Hij had haar bij de ellebogen opgelicht, en keek in het spierwitte, vertrokken gezicht, omgeven door de verwarde haren, die nat waren van haar tranen.

Haar lichaam schokte nog van het snikken, zij had de kleine handen krampachtig ineengeklemd, en eensklaps, zonder eenige overgang, gleed zij bewusteloos neer in de armen van Raffles, die haar voorzichtig oplichtte, en binnen droeg in haar tent.

VIJFDE HOOFDSTUK.

HET WRAK IN DE RIVIER.

Zonder dat Raffles iets behoefde te zeggen, had Brand reeds het kleine kistje met medicijnen te voorschijn gehaald, en een oogenblik later wist Raffles de bewusteloze niet zonder moeite een paar druppels van een opwekkend middel tusschen de stijfoepeengeklemden tanden te gieten.

Hij wreef haar slapen met wat cognac, be-

vochtigde haar polsen met wat sneeuw, en een oogenblik daarna sloeg zij de oogen op, keek Raffles een oogenblik strak aan, en mompelde:

„Jij bent goed! Ik had nog nooit een echt goeie man ontmoet! Zijn jullie alle drie niet verschrikkelijk boos op mij? Was het heel erg wat ik had willen doen?”

„Welneen — het had ons hoogstens het leven

kunnen kosten!" antwoordde Brand luchtig.

Het meisje wendde het hoofd naar hem toe, en hernam langzaam:

"Jij bent nog erg boos op mij, dat zie ik wel! Ja, dan is het zeker heel erg geweest. Dat is ook wel begrijpelijk — jullie hechten natuurlijk aan je leven — jullie bent mannen, gezond en sterk, en jullie weten zeker wel wat de toekomst je kan brengen. Ik stel het leven niet zoo heel erg hoog, weet je — en daarom heb ik de opdracht misschien wel tenslotte aanvaard. Deze heer zal mij misschien wel een hand willen geven — dat zou ik zoo heerlijk vinden — als bewijs dat hij mij vergeven heeft! En als hij het doet — dan kunnen jullie toch niet achterblijven!"

"Ik zou haar die hand maar geven, mylord!" zeide Henderson, die stilletjes was binnengeslopen. "Het is wel wat heel bar, wat ze wou uitvoeren — maar het is toch ook maar een vrouw en die weten eigenlijk nooit zoo precies wat ze doen en laten kunnen! Ik denk maar — een vrouw of een jong hondje, dat ontloopt mekaar zooveel niet!"

"Zou je denken, Henderson?" vroeg Raffles, met voorgewenden ernst. "Nu dan, Cecile, hier is mijn hand — en ik hoop van ganscher harte, ik hoop oprecht, dat het je wat beter moge gaan in de toekomst!"

Het meisje schudde het hoofd, met gesloten oogen, en zeide:

"Nee. Praat daar maar niet langer over. Met mij kan het nooit goed worden. Daartoe is er in den beginne te veel aan mij bedorven. Maar het is heerlijk, om je hand vast te houden. Dat is zoo rustig — zoo prettig!"

Ze sloeg eensklaps de oogen op, en zei:

"En zeg nu nog eens, zeg het nu nog maar eenmaal, dat je er niet meer aan denkt, dat je dat verschrikkelijke al vergeten hebt, van daarnet! Dan zal ik God danken, dat die daar bijtijds is gekomen, om het te beletten! En wat Nasi dan later met me doet — het kan me niet schelen!"

"We vergeven het je, Cecile, alle drie!" antwoordde Raffles, meer bewogen dan hij wilde laten blijken. "Je hebt het nu afgekocht, door alles te bekennen."

"Wil je mijn hand dan ook nog maar even vasthouden, kleine Zandmuis?" vroeg Brand.

"Nu dan kan de mijne er ook nog wel bij, dunkt me!" zeide Henderson met rollende stem.

Heel even gleed er een gelukkig lachje over het witte gezicht van het meisje, en toen viel ze met een zucht weer achterover en zeide zacht:

"Laat me nu maar slapen. Ik ben zoo gelukkig, als ik nooit gedacht had, dat ik nog ooit zou kunnen worden. Ik heb hier altijd alleen maar ruwe

kerels leeren kennen — niet veel beter dan beesten, die me behandelen, alsof ik een slavin was, die me lieten drinken en dansen — en — en veel meer nog.....

Echte fijne heeren te hebben leeren kennen — ik had nooit gedacht dat dat nog eens voor de Zandmuis was weggelegd, en laat me nu maar — ik ben van nu af aan jullie dienstmeid — jullie hond...."

"Dat mag je nooit meer zeggen, kleine Cecile," viel Raffles haar ernstig in de rede, "je bent van nu aan onze vriendin! Slaap wel!"

En de drie mannen gingen zachtjes een voor een de tent uit, en daarbuiten wachtten zij zwijgend tot eindelijk de regelmatige ademhaling van het ongelukkige meisje bewees, dat zij tenslotte was ingeslapen, overmand door vermoeienis en de aandoeningen, die zij heel dien nacht had moeten onderdrukken, maar die haar tenslotte de baas waren geworden.

"Ik geloof dat wij nu voortaan wel op haar rekenen kunnen, mijnheer Brand!" zeide de reus zachtjes, terwijl hij achter de jongeman aanliep en weer in de groote tent kroop.

"Daarvan ben ik overtuigd, James!"

Het voorhang van de tent viel weer achter hen neder, en een oogenblik zaten de drie mannen elkander bij het zwakke licht van de kaarslantaren zwijgend aan te zien.

Toen zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij even het zakje met zijn gevaarlijken inhoud op zijn hand woog:

"Het is genoeg om een halve compagnie soldaten naar de andere wereld te helpen! En dat hebben zij aan die ongelukkige vrouw toevertrouwd, de schurken!"

"Hoe is het mogelijk, dat men dergelijke zware vergiften hier even gemakkelijk schijnt te kunnen koopen als een half ons suiker!" merkte Brand hoofdschuddend op.

"Dat gaat hier gemakkelijker dan in de beschaafde wereld, mijn waarde!" antwoordde Raffles. "Iedere drogist heeft het wel in voorraad! Het is een goed middel tegen de muizen, die knaagdieren komen hier zeer talrijk voor — en de gevolgtrekking ligt voor de hand. Intuschen zullen wij verstandig doen, op onze hoede te blijven! De kerels rekenen er natuurlijk op, dat de vrouw gedaan heeft, wat zij haar bevalen, en zullen spoedig trachten ons in te halen. Zij weten helaas waar wij naar toe zijn, want dat heeft zij natuurlijk gezegd, en wij hangen nu volkomen van onze honden af. Het is best mogelijk dat zij zich zelf gezworen hebben, ons in te halen en ons met geforceerde marsch volgen. Vergeet vooral niet dat wij toch niet vlugger zijn

gegaan dan een man op sneeuwschoenen dat vermag, en dat onze honden zich daarnaar hebben moeten regelen!"

"Toch hebben wij goed gedaan, naar ik meen te mogen zeggen, mylord!" merkte de reus op. "Want als die ongelukkige honden mijn gewicht op de slede hadden gekregen, dan waren zij nu allang kreupel, en was de helft aan een hart-ziekte doodgegaan!"

"Geloof je dat de bandieten nu kunnen weten waar wij zijn?"

"Zij kunnen het in ieder geval ongeveer berekenen, Brand, en nu zie je zelf hoe verstandig het was, dat wij onze geweren niet hebben gebruikt! De schoten hadden hen zeker op ons spoor gebracht."

"Denk je dat wij hen zullen kunnen voor-blijven?"

"Zonder twijfel — als er zich geen onvoorziene omstandigheden voordoen."

"Laten wij onze rustpoozen toch maar zooveel mogelijk bekorten, Edward! Zij zullen ditmaal wel met paardenmiddelen op de propfen komen — en wij kunnen, met die vrouw bij ons, natuurlijk niet zoo spoedig uit de voeten komen, als anders het geval zou zijn geweest."

"Dan stel ik voor, nu maar te gaan slapen!"

"Zonder een wachtpost uit te zetten?"

"Dat zou de voorzichtigheid wel wat al te ver zijn gedreven. Het is zoo goed als onmogelijk, dat de kerels ons in dien eenen dag zouden hebben kunnen inhalen met hun minderwaardige honden. Ga rusten, Brand — want wij zullen onze krachten morgen waarschijnlijk wel noodig hebben."

Alle drie wierpen zij zich weder op hunne legers, en een paar minuten later waren zij in een zachten slaap.

Zij sliepen nu bijna zes uren aan een stuk rustig door, zonder door iets te zijn gewekt, en toen zij opstonden was het alweder dag.

Het bleek dat Cecile het eerst was wakker geworden, en reeds bezig was geweest met de voorbereidselen voor het ontbijt. Zij had stilletjes water te kook gezet, na zelf hout te hebben gesprokkeld, en nu wachtte reeds een geurig kop thee de mannen.

Het meisje was nog een weinig bleek, keek schuw met oogen, die de blikken van de drie mannen schenen te ontwijken, maar Raffles had haar spoedig met een paar vriendelijke, waardeerende woorden op haar gemak gezet, en nu repte zij zich ijerig, maar zonder toch veel te spreken.

Zij deed de gecondenseerde melk ontgooien, voederde de honden, waarbij de drie mannen zich met opzet afwendden, om Cecile niet te doen

wanen, dat zij haar nog altijd wantrouwden, en begon zelf het eerst de dekens op te rollen, opdat die aanstonds weder op de slede zouden kunnen worden gelegd.

Zij deed het heel onhandig, en het was maar al te goed te zien, dat zij dergelijke dingen nog niet veel bij de hand had gehad, maar haar begeerte om de drie mannen behulpzaam te zijn was zoo aandoenlijk, dat Raffles haar stil liet begaan, al werd de slede dan ook een weinig top-zwaar.

Toen zij met het eenvoudig ontbijt gereed waren, en de honden zich de muilen aflikten na hun maal van gedroogde visch en rijst, stak Raffles den brand in zijn pijp, keek eens naar de lucht, en schudde het hoofd.

"Het belooft niet veel goeds," mompelde hij.

"Ik geloof dat er een sneeuwstorm op komst is. Wij zullen ons moeten reppen, en trachten, een stuk af te snijden. Het lijkt mij veel minder koud dan gisteren, maar de wind is in kracht toegenomen. Onder dergelijke omstandigheden kan een sneeuwstorm ons noodlottig worden!"

"Wat bedoel je daarmee, een stuk afsnijden?" vroeg Brand.

"Ik wil zeggen, dat wij de rivier over een lengte van een tiental mijlen kunnen volgen."

"Is dat niet gevaarlijk?"

"Wij zullen de noodige voorzorgen nemen! In ieder geval lijkt het me nog beter, dan den grooten omweg te maken, langs den voet van de rotsen. Want de storm zal uit het oosten komen opzetten, en de sneeuw dus juist opjagen aan de zijde van de rotshellingen, die wij zullen volgen! Laten wij spoedig op marsch gaan!"

De slede werd verder opgeladen; nadat de tenten er waren opgepakt, volgde de kist met het voer, de geweren kwamen er boven op, de honden werden aangedreven, en toen gleed de slede het kleine kampement uit en opnieuw de wijde vlakte tegemoet.

Inderdaad bleek de koude minder fel te zijn dan den dag tevoren, maar de hemel was betrokken in het oosten, daar hingen grijze wolken, en voordat er eenige uren verlopen zouden zijn, zou er zeker een sneeuwstorm over de vlakte losbarsten.

Spoedig verliet de slede wat vroeger een weg was geweest, langs den voet van de rotsen, en zocht de rivier op.

Het was duidelijk te zien, dat de slede thans vrij wat dieper in de sneeuw wegzonk, en dat de honden haar dus ook minder gemakkelijk voorttrokken dan den dag tevoren.

Het was alsof er regen in de lucht hing.

De drie mannen wisten echter al te goed, dat

de temperatuur na den storm direct weer zou omslaan, en dan waarschijnlijk nog verder zou dalen dan nog geschied was.

Het meisje was weer op de slede gaan zitten, en na haar druk gesnap van zooeven, dat een weinig gedwongen had geklonken, viel haar zwijgen des te meer op.

Maar zij was nu zoo gaan zitten, met den rug naar de honden gekeerd, dat zij de vlakke achter zich kon overzien. En het was alsof zij telkens opschrikte, als zij iets meende te zien bewegen.

Eenmaal zeide zij, op een opmerking van Brand:

„U kent hen niet, mijnheer — ik zeg u dat u hen niet kent! Zij zijn tot alles in staat, als zij hun wraak willen koelen! Dan kennen zij geen vermoeienis, en rusten niet, voor zij hun tegenstanders gedood hebben! Weet u wanneer ik hier gekomen ben? Op mijn vijftiende jaar! Ik ben nu twintig — ik geloof dus wel te mogen zeggen, dat ik mijn luitjes ken!”

Eenigen tijd later zeide zij tot Raffles:

„Laat de honden loopen, zoo snel zij kunnen, mijnheer — verg het uiterste van hen!”

„Nee, kleine Zandmuis, dat wil ik juist niet doen!” hernam Raffles hoofdschuddend.

„Dat zou de verkeerde methode zijn! Zonder honden zouden wij niet weten, wat wij zouden moeten beginnen.”

„Volg dan niet de bedding van de rivier!”

„Waarom niet?” vroeg Raffles verwonderd.

„Omdat het de gebruikelijke weg is, als men van de nederzetting noordwaarts trekt!”

„Hoe weet je dat?” vroeg Raffles haar aandachtig aanziende.

„Ik weet het! Ik heb dien tocht vaker gemaakt — niet alleen zomers — maar ook 's winters, wel vijf of zes keeren! Bovendien is het ook gevaarlijk — verderop vooral, waar de wind altijd zoo grillig is, en tusschen de hooge oevers wakken veroorzaakt. En toch volgt iedereen de rivierbedding, omdat het sneeuwdek daar zoo volkomen vlak is op het ijs, en het de naaste weg is naar Fort Wrangel.”

„Je denkt dus dat de schurken, die ons achtervolgen, denzelfden weg zullen kiezen?”

„Daar ben ik zeker van!”

„Dan is dat een reden temeer voor ons, om de rivier te blijven volgen, Cecile, want anders zouden zij ons des te eerder hebben ingehaald.”

Het meisje zweeg, wikkeld zich huiverend in haar versleten pelsmanteltje, en wierp Raffles een dankbaren blik toe, toen deze, zonder een woord te zeggen, onder het voortloopen een van de wollen dekens weder losmaakte, en haar om de tengere schouders sloeg.

Zij hoestte, en hij hield plotseling verschrikt op, en vroeg:

„Sedert wanneer hoest je zoo?”

„O, dat heb ik al een paar maanden!” antwoordde het meisje onverschillig.

„Doet het pijn?”

„Ja, nu wel een beetje! Altijd, als ik met die felle kou lang buiten blijf.”

„En die ellendelingen hebben je daaraan blootgesteld!” riep Brand op woesten toon. „Hoor eens, Cecile — het is waar, dat ik wantrouwen tegen je gekoesterd heb, maar — nu zou ik liever zestig van die kerels missen, dan jou!”

Het meisje keek Brand een oogenblik strak aan, hief toen het gezichtje tot Raffles op, en vroeg:

„Wat bedoelt hij daarmee, waarom missen? Ik zal toch niet doodgaan?”

„Zoo bedoelt hij het natuurlijk niet, kindlief!” antwoordde Raffles. „Maar je moet je in acht nemen, dat staat vast. Dat hoestje bevalt me niet. Wij zullen je aanstonds iets ingeven uit ons kistje, en je lekker warm instoppen.”

„Ben jij een dokter?” vroeg het meisje nieuwsgierig.

„Nu, veel scheelt het niet,” antwoordde Raffles glimlachend. „En praat nu maar niet meer, houd je mond liever gesloten. Zoo, trek die wollen doek wat op — en nu deze nog om je middel en je borst — help eens, mannen!”

De honden stonden even stil op een kort bevel, gingen dadelijk uit zichzelf liggen, en Cecile werd als het ware ingemuurd in een dikken wal van dekens en paardendekken.

Raffles liet haar iets drinken uit het medicijnkistje, maar toen hij zich op eenigen afstand van de slede bevond, om iets aan het tuig van den voorsten hond te veranderen, fluisterde hij zachtjes tot Brand die naast hem was gekomen:

„Het arme schepsel is heel ziek! Ik had dat al eerder moeten zien. Als het geen toring is — dan lijkt het er toch angstwekkend veel op. Ik hoop dat zij deze vermoeiende tocht zal doorstaan....”

„Is het zoo erg?” vroeg Brand zacht.

„Heel erg, Brand! Zij is zeker nooit heel sterk geweest — het leven dat zij leidde heeft haar niet gezonder gemaakt — en zulke tochten in de sneeuw zijn voor zwakke borsten natuurlijk een geesel! Maar laat er niets van blijken, zij mag er niets van merken hoe ik over haar toestand denk.”

Het tuig was klaar, een tonggeklap, de honden rezen op, een kort geblaf, en toen ging het alweer verder noordwaarts, de rivier op.

De helling was hier vrij steil, en de drie mannen moesten uit alle macht de slede tegenhouden

opdat die niet over de honden zou heengaan.

En nu gleed het voertuig voort over de als een billardlaken zoo gladde sneeuwlaag, die lag uitgespreid over de ijsvlakte.

De rotsachtige oevers, grillig gevormd, weken nu eens verder terug, lieten dan slechts een tamelijk nauwen doorgang en verhieven zich op ongelijke hoogte, die wisselde van twee tot wel bijna twintig meters.

De koude was hier zeer wel te verduren, en waar de oevers hoog waren, bemerkte men van den steeds krachtiger wordenden wind in het geheel niets.

Cecile had aan Henderson een kijker gevraagd, en gekregen, en tuurde er nu en dan door, over de vlakte uit, waarover nu en dan ontzaglijke schaduwen gleden, dreigend en somber, als de wolken voor de laagstaande zon schoven.

Ook zij wist voldoende van de natuurverschijnselen in deze streken, om te weten dat er een heftige sneeuwstorm op komst was.

En de kleine Zandmuis was bang. Wel liet zij daarvan niets blijken aan haar drie nieuwe vrienden, naar wie zij beurtelings opkeek, met een smartelijke uitdrukking in haar oogen. Zij wilde hen niet lastig zijn — in geen enkel opzicht. Zij moesten begrijpen, dat Cecile Longford toch niet het verachtelijke schepsel was, waarvoor haar vroegere makkers haar schenen te hebben gehouden, toen zij haar deze afschuwelijke opdracht gaven.

Uren en uren gleed de slede zoo voort.

Het liep tegen het twaalfde uur, en nu was de hemel bijna geheel betrokken, toen Cecile plotseling een zwakke kreet slaakte, den kijker voor het oog bracht, half oprees uit de slede, en op een toon van schrik uitriep:

„Daar zijn zij! Zes mannen op zijn minst!”

Raffles nam haar de kijker zwijsend af, wendde zich om, en tuurde over de vlakte.

Het meisje had goed gezien — op zeer grooten afstand naderde een slede, getrokken door acht of tien honden, van een vrij groot slag, en omringd door zes of zeven mannen, die, zelfs in den kijker, niet veel grooter leken dan speldeknoopen.

Hij liet den kijker zakken, en zeide:

„Wij hebben nog een zeer grooten voorsprong — wij zullen ons haasten! Vooruit, jongens — aangetrokken! Als wij maar eenmaal tusschen de hooge rotsen zijn, zullen wij ons gemakkelijker kunnen verdedigen.”

Hij keek naar het meisje, en schrok van de uitdrukking op haar gelaat.

Haar oogen vlamden van woede en haat, haar

gezicht was doodsbleek en vertrokken, en sissend kwamen de verwenschingen over hare lippen, blauw van de koude en sinds een paar dagen niet meer geverfd.

Zij hief de gebalde vuist naar de slede in de verte op, liet zich weer neervallen en scheen ten prooi aan een doffe wanhoop.

Alle mannen hadden met een instinctief gebaar hunne geweren van de slede genomen, en de honden trokken met een ruk aan.

En voordat iemand er het minste vermoeden van had, geschiedde het ongeluk, dat de vreeselijkste gevolgen had kunnen hebben.

In de haast om verder te komen hadden de mannen niet op hun omgeving gelet, en op de kleur van de sneeuw, en het poederachtig uiterlijk daarvan.

Er had een gekraak plaats, kort, knappend, alsof er glas brak, en plotseling was het alsof een reusachtige vuist de slede van onderen aangreep en naar beneden trok.

Het meisje slaakte een vreeselijke gil, toen zij zich voelde vallen, en strekte de armen in een onwillekeurig gebaar naar Raffles uit.

Hij was de eenige, die zich in de buurt van de slede bevond, want Brand en Henderson liepen vrij ver vooruit, teneinde den omtrek te gaan verkennen.

Bliksemsnel greep Raffles, ofschoon hij het ijs onder zijn voeten voelde kraken, het meisje om het middel, met eenige dekens, rukte haar van de slede, die reeds bijna onder het ijsdek verdwenen was, en droeg haar zoo snel hij maar kon, terwijl het ijsdek onder zijn voeten golfde, naar den veiligen oever, terwijl Henderson en Brand verstijfd van schrik toezagen.

Brand wilde juist komen aansnellen, toen Raffles hem toeschreeuwde:

„Een wak! Blijf om Godswil waar je bent!”

„Maar de honden!” schreeuwde Brand.

En er was wel reden toe, want de vier achterste honden waren door de slede mede omlaag getrokken, en de ongelukkige dieren waren zeker reeds in het ijskoude water omgekomen.

De zes overigen, het gevaar al te goed be-seffend, trokken als wanhopigen, maar werden geleidelijk achteruit gesleurd, en zouden al spoedig het lot van hun makkers moeten volgen.

Het ijzersterke trekzeel stond als een snaar gespannen, want de rivier was diep, en de bepakte slede met zijn ijzers trok hen onweerstaanbaar mee in de diepte.

Toen haalde Raffles met een bliksemsnelle beweging zijn breed mes uit de schede, ging plat

op het ijs liggen, en sneed met een enkelen haal het strak gespannen zeel door.

Het was juist bijtijds, want het volgende

oogenblik zouden de zes nog overige honden eveneens den dood in het koude water hebben gevonden.

ZESDE HOOFDSTUK.

IN DOODSGEVAAR.

Terwijl de honden blaffend van vreugde op Brand en Henderson toeylden, schoof Raffles zich behoedzaam terug, steeds liggend, totdat hij eveneens den oever bereikt had.

Een kort oogenblik stonden allen daar zwijgend bijeen, ten prooi aan gevoelens, die van wanhoop niet veel verschilden.

Binnen een paar seconden tijds had er een ramp plaats gehad, waarvan de omvang zelfs nog niet te overzien was.

Zij hadden zes honden kunnen redden — maar wat hadden zij aan die dieren, nu er niets meer te trekken viel, nu de kostbare slede met het voedsel, met de medicijnkist, met de visch voor de honden, en met de kist met munitie, in de diepte was verdwenen?

Het was een zeer groot geluk, dat de drie mannen zooeven hunne geweren over den schouder hadden geworpen — maar ieder hunner had aan patronen niet meer bij zich, dan er geborgen konden worden in de kleine lederen tasch die aan hun gordel hing — dat wil zeggen voor ieder acht of tien schoten. Bovendien was het geweer van Raffles geladen. Dan hadden zij nog hun revolvers — en dat was alles.

Maar het ergste van alles — iets wat onoverkomelijk was, iets wat in dit geval de dood kon beteekenen, dat was het feit, dat de dekens en de tenten verdwenen waren.

En dat terwijl er een sneeuwstorm dreigde, die binnen een uur, hoogstens twee, zich zou ontlasten over deze streek.

Cecile leunde half bezwijmd tegen de rots, terwijl zij zachtjes kreunde, met gesloten oogen.

En Brand zag met gebalde vuisten toe, hoe er nog wat losse plankjes, deksels van kisten naar boven kwamen drijven in het wak, dat zich langzaam alweder begon te sluiten, terwijl tevens de eerste sneeuwvlokken uit den hemel begonnen neer te vallen.

Wat de honden aangaat — zij schenen zich

van het geval al bitter weinig aan te trekken, en liepen vroolijk blaffend rond, alsof er niets gebeurd was, verheugd dat zij bevrijd waren van de zware slede.

Raffles had een oogenblik nadenkend voor zich uit gestaard, en zeide toen:

„Wij moeten dadelijk verder gaan, vrienden.

Hier is niets meer te redden — wij hebben een groote onvoorzichtigheid begaan, en wij zijn er zwaar door gestraft. Het helpt echter niet of wij er over treuren — wij zijn nog drie dagmarschen van fort Wrangel af, en wij moeten het uiterste doen om die plaats te bereiken. Maar in de eerste plaats moeten wij thans en schuilplaats zien te vinden tegen den sneeuwstorm, die aanstonds zal losbarsten.”

Plotseling opende Cecile de oogen weder, keek om zich heen, slaakte een kreet, greep den arm van Raffles, en riep:

„Alles is nog niet verloren, misschien! Niet ver hier vandaan, op een half uur loopens ten hoogste, moet een blokhut staan — het is een vluchthut voor pelsjagers. Misschien zijn er wat voorraden, en in elk geval zijn wij er beschermd tegen den sneeuwstorm!”

„Zoudt gij ons daarheen kunnen brengen? vroeg Raffles op levendigen toon.

„O ja zeker!” antwoordde het meisje. „Ik weet de plek nog heel goed.”

„Dan gaan wij op weg! De sneeuw zal ons spoor wel uitwissen, hopen wij!”

Het meisje haalde de schouders op en hernam:

„Zij die daarginds naderen kennen de hut ook wel en zullen ons daar zeker zoeken, maar gij zijt mannen, en zult u daar wel kunnen verdedigen.”

„Dat willen wij tenminste hopen, kleine Zandmuis!” zeide Brand droogjes. „Vooruit dan.”

„Nog een oogenblik!” zoo weerhield Raffles hem.

„Wat wil je dan?”

„Bij dat wak een waarschuwbord zetten! Binnen twee of drie uren kunnen hier weder anderen voorbij komen, en daar dan het wak weer dichtgevroren is en met sneeuw overdekt, zouden zij jammerlijk verdrinken.”

„Maar die anderen zijn uw doodsvijanden!” riep Cecile Longford uit.

„Dat is mogelijk — maar zelfs mijn doodsvijanden moet ik behandelen als menschen!” antwoordde Raffles kortaf. „Brand — daar komen wat plankjes aandrijven, visch ze op, bevestig ze aan dien langen stok, die ik daar zie liggen, en maak er een roode lap aan vast — scheur het van het flanel van je halsdoek!”

Cecile staarde Raffles aan, alsof zij een wezen van een andere planeet zag, volstrekt niets begrijpend van een gevoel, waarvan zij het bestaan sedert vele jaren zelfs niet meer vermoedde.

Zij wilde nog een tegenwerping maken, maar Raffles legde haar met een zacht gebaar het zwijgen op, en hielp Brand bij het opstellen van een soort van waarschuwbord, dat, ruw ineengezet, en van een rood flard voorzien, aan den oever dengenen die hier langs kwamen moest waarschuwen.

Cecile was op Henderson toegetreden, ging op haar teenen staan om zijn oor te kunnen bereiken en vroeg fluisterend:

„Is je vriend altijd zoo?”

„Altijd, Zandmuis — maar hij is mijn vriend niet — dat wil zeggen, God beware mij ervoor, te denken, dat hij het niet zou zijn — maar hij is toch in de eerste plaats mijn meester!”

„Wat is hij dan?”

„Je mag er niet over spreken, maar hij is in Engeland een heel hoog heer — een Lord!”

„Een Lord?” herhaalde Cecile, met de kleine handen op de borst gedrukt, alsof haar een evangelie was geopenbaard. „Hé, daar heb ik nu altijd zoo naar verlangd, eens een echten Lord te zien! Houdt je mij niet voor den gek?”

„Werkelijk niet!”

„Wat ben jij dan eigenlijk?”

„Ik ben maar een chauffeur — maar hier buiten behandelt hij me altijd als een gelijke!”

„Houdt je veel van hem?” vroeg Cecile, de blikken op Raffles gericht.

„Ik zou met plezier mijn leven voor hem willen geven!” antwoordde Henderson eenvoudig.

„Dat kan ik mij begrijpen — o hoe goed kan ik mij dat begrijpen!” zei het meisje langzaam.

„Dat dit in mijn leven is geweest — dat zal ik nooit vergeten — ik zal er trouwens wel niet veel gelegenheid toe krijgen, want ik ga gauw dood, weet je! Het is net of er iets van binnen geknapt is, een horlogeveer, zal ik maar zeggen, zoo’n gek

gevoel. Zou hij me nog kunnen genezen, denk je?”

„Er is niets wat hij niet kan!” antwoordde Henderson, en de brave kerel meende het.

„Maar kun je hem nu niet beletten, om die dwaasheid te begaan. Als het tuig hier langs komt, raken ze in het wak en je kunt toch altijd hopen, dat zij er niet zoo gemakkelijk uit zullen komen als wij!”

„Het is wel niet erg christelijk, maar ik denk er net zoo over als u, jongedame!” zeide Henderson langs zijn neus. „Maar wat uw vraag betreft — als mylord eenmaal zich iets heeft voorgenomen, bemoei je er dan maar niet mee, want dan gebeurt het ook!”

En toen was het werk met de paal gereed, en Raffles kwam toelopen, en zeide:

„En nu snel op weg, en naar de blokhut. Over een uur is de storm met volle kracht losgebarsten.”

„En dan zullen zij een paar uren later komen, gij zult in de sneeuwjacht niets kunnen onderscheiden, en zij zullen ons allen afmaken!” zeide het meisje zacht voor zich heen.

Zij wierp nog een zonderlingen blik op de paal met de roode lap, die zeker van verre zichtbaar zou zijn, zooals hij daar dicht bij den oever geplant was in de dikke sneeuwlaag, en toen vatte zij den arm van Raffles, die haar was toegestoken, en ging zwiingend mede, nu en dan hoestend, en haar mond bedekkend met een slip van haar wollen sjaal.

Ongeveer een kwart uur gaans verder konden zij den oeverwal beklimmen, die hier vrij laag was, en nauwelijks waren zij boven, of het scherpe oog van Raffles had in de verte een blokhut ontwaard, niet ver van den oever verwijderd, halverwege de helling van een lagen heuvel, die op den top met wat naaldhout bedekt was, en opgetrokken uit ruwe boomstammen, die zelfs niet van den bast ontdaan waren.

Aan den kant van de rivier bevond zich een klein venstertje terzijde van de deur.

„Als die hut nu maar niet bewoond is!” zeide Brand, die het huisje zelf nu ook gezien had.

„Wie er is, mijnheer Brand — dien gooien wij er uit!” zeide Henderson bedaard.

„Jij bent een man naar mijn hart, vriend!” zeide Cecile met een kort lachje, zich naar den reus omwendend.

„Laten wij ons haasten,” drong Raffles. „Het begint reeds harder te sneeuwen en de wind steekt iedere minuut op, en wij hebben nog minstens een kwartier voor den boeg!”

Inderdaad geleek het, alsof de blokhut op nauwelijks tweehonderd passen afstand lag, maar dat was het gevolg van een zeer gewoon gezichtsbedrog. De vier menschen moesten ruim een

kwartier worstelen tegen een steeds feller woedenden sneeuwstorm, alvorens zij de blokhut bereikt hadden.

De deur bleek gesloten te zijn met een stevigen houten klink, en toen zij haar openden, vonden zij tot hun vreugde een verlaten huis.

Het was een van die vierkanten blokhutten, met een plat dak, ongeveer vier of vijf meter in het vierkant, zooals men er over geheel noordelijk Cannada verspreid vindt, en die, krachtens een ongeschreven wet, ten dienste zijn van rondtrekkende pelsjagers, houthakkers, politieambten, die moeten vluchten voor een of andere vijand — soms voor den mensch, vaker echter voor de wolven, en in verreweg de meeste gevallen voor de elementen.

In een hoek stond een soort van rustbank, waar gemakkelijk vijf menschen naast elkander konden liggen, en opgetrokken van dunne dennestammen, en daar tegenover stond een potkachel met een stapel houtblokken er naast.

Er was een wandkast, maar daarin vonden de vluchtelingen niets anders dan een blik, half vol petroleum, een oude kaaskorst, en een eindje kaars. Wat wel heel weinig was voor lieden in hun toestand.

Er was echter geen keuze, en daarom werd de deur haastig gesloten.

Het huisje had als vesting een groot voordeel — meer vensters dan dat eene aan den kant van de rivier waren er niet, zoodat zij althans niet in den rug zouden kunnen worden aangevallen.

Het eerste werk was natuurlijk de deur zoo stevig mogelijk te sluiten, en vuur aan te leggen.

Dat ging vrij gemakkelijk, met behulp van een weinig petroleum uit het blik.

En toen de kachel eenmaal brandde, toen gevoelden allen pas, hoezeer de honger knaagde.

En zij hadden niets te eten — volstrekt niets. De honden? De dieren sprongen op dit oogenblik zoo vroolijk om hen heen, en gelukkig was de toestand nog niet zoo erg, dat men een van die trouwe viervoeters zou moeten afmaken, om zelf niet om het leven te komen.

Brand, de beste schutter, had reeds zijn geweer uit het foudraal genomen en het zorgvuldig geladen.

Hij trok zijn bontmuts nog wat dieper over zijn ooren en zeide toen vastberaden:

„Wij moeten iets te eten hebben, wat het ook zij. Ik zal trachten een sneeuwhaas of een hoen te schieten!”

„Onmogelijk, Brand! De sneeuwstorm neemt voortdurend in kracht toe!”

„Des te meer reden voor mij om niet te treuzelen! Misschien zou het over een half uur on-

mogelijk zijn, iets onder schot te krijgen! Wij kunnen toch niet verhongeren?”

Dat begreep iedereen wel, en zoo werd de deur weer geopend, zoodat er onmiddellijk een gure wind naar binnen stoof, tegelijk met een pak sneeuw, en het volgende oogenblik bevond Brand zich buiten en schoof weg op zijn sneeuwschoenen in de richting van het bosch op den top van den lagen heuvel.

Halverwege wendde hij zich om, en tuurde in de richting van het zuiden.

Hij kon nu met het bloote oog, nu de sneeuw-jacht juist een weinig verminderd was, in de verte duidelijk de naderende slede waarnemen.

Nog een uur, dan zou zij de plek van het wak bereikt hebben.

Men zou daarginds zijn schot hooren, maar dat was onvermijdelijk — er moest nu eenmaal voedsel zijn!

Maar het lot was hem gunstig.

Want hij had juist den zoom van het kleine boschje bereikt, toen er een tweetal elandsveulens, voorafgegaan door hun vader, het beschermende bosch binnenstoven.

Brand bracht onmiddellijk zijn geweer aan den schouder, mikte zorgvuldig en vuurde.

Een van de eland-jongen, in het hart getroffen, maakte een luchtsprong, en stortte neder.

Maar toen gebeurde er iets, waarop Brand niet gerekend had, en dat hij toch had kunnen voorzien, als hij den aard van den eland goed had gekend.

De elandstier had onmiddellijk zijn vaart gestuit op het hooren van den stervensschreeuw van zijn jong, bukte zich nu over het lijk, besnuffelde het, liet een doordringend getrompetter hooren, en kreeg toen Brand in het oog. Het dier liet een soort van gebrul hooren, boog den machtigen kop, en daarmede het geweldige gewei, en stormde toen op Brand toe.

De jongeman had nog maar een patroon op zijn geweer, en hij wist dat hij verloren zou zijn ingeval hij zou missen.

De afstand tusschen hem en het dier bedroeg nauwelijks twintig meters. Snel als de gedachte bracht hij het geweer opnieuw aan den schouder, en juist toen hij afdruckte, gleed hij uit op de gladde sneeuw, het schot raakte den eland wel, maar in de achterbout en het dier bleef voortstormen.

Het was een geweldig groote elandstier, en Brand wist wel wat men van deze dieren te duchten heeft, als zij woedend zijn. Zij zijn krachtig als een buffel en veel sneller.

Brand keerde zijn geweer om, om het als knuppel te gebruiken, maar nogmaals gleed hij uit op

de helling en kwam op zijn hurken te zitten.

Dat was zijn behoud.

Want de eland, voortgedreven door zijn eigen vaart, kon zich niet bijtijds inhouden, struikelde half over de uitgestrekte beenen van Brand, viel op zijn knieën en gleed in groote vaart langs de helling naar beneden.

En terwijl Brand zoo snel hij maar kon eenige patronen in het magazijn deed, zag hij, hoe Henderson, die natuurlijk het schot gehoord had, kwam aanloopen, het verschrikkelijke gewei ontweek van den eland, zich naast het dier liet neervallen, en het zijn breed jachtmes in den nek stiet.

En hij had goed geraakt, want de eland viel aanstonds op zijde, trok even met de pooten, en lag stil.

Zwijgend klauterde Brand verder naar boven, aadde niet zonder groote moeite het jong op zijn

schouders — en toen hij weer omlaag kwam, zag hij dat Henderson den gedooden elandstier, die zeker achthonderd pond woog, achter zich aansleepte door de sneeuw, alsof het een jong katje was.

Zij waren juist met de jachtbuit voor de vluchthut verschenen, toen zij Raffles naar buiten zagen treden met een bezorgde uitdrukking op zijn gelaat.

„Wat heb je daar? Twee elanden? Mijn compliment, Brand! Heb je Cecile gezien? Is zij niet bij jullie?”

„Welneen! Hoe zou zij?” riep Brand uit. „Is zij dan niet in de hut?”

„Neen — zij is bijna een kwartier geleden weggegaan, even na jou — ze zeide dat ze je een goede plek kon wijzen, waar wild zat, en ik heb haar niet meer terug gezien.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

HET EINDE.

De drie mannen keken elkander een oogenblik zonder iets te zeggen aan, en toen liet Henderson den kop van het gedooide dier uit zijn handen glijden en begon zijgend de helling weder te beklimmen.

Maar hij had nog geen vijf stappen gedaan, toen Raffles hem terugriep.

„Waar wilde je heengaan, James?”

„Naar het bosch, mylord! Misschien is zij daar!”

„Zoek dan maar niet — je zoudt haar daar niet vinden. Ik vrees dat zij een geheel andere richting is ingeslagen — naar de rivier!”

„Wat zou zij daar moeten uitvoeren?” riep Brand verbaasd uit. „Zij zal zich nog dooden, uit te gaan in dien storm! Men kan zich nauwelijks op de been houden!”

Raffles wierp Brand een veelzeggenden blik toe, en plotseling was het alsof er een licht opging voor den jongeman, die ontzet uitriep:

„Zou zij waarachtig voornemens zijn — de waarschuwingsvlag weg te nemen?”

„Ik moet het wel vreezen. Ik hoopte nog tot het laatste oogenblik dat ze je had ingehaald en bij je zou zijn, maar wij kunnen ons aanstonds over-

tuigen! De lucht klaart daarginds, in het zuiden, een weinig op — laten wij den heuvel bestijgen, dan hebben wij een onbelemmerd uitzicht.”

Zoo vlug zij maar konden, en het ging niet zoo heel gemakkelijk, tegen den fellen wind in, en omhoog loopend, bestegen zij de helling.

Halverwege wendden zij zich om, en keken in zuidelijke richting.

Zelfs met het bloote oog was het drama reeds te volgen, dat zich daarginds, bij de rivier, ging afspelen.

De slede met de zes mannen bevond zich op een afstand van iets meer dan een paar kilometers van de blokhut.

En inderdaad hadden ook de achtervolgers de vlakke verlaten, en het bed van de bevroren rivier verlaten om daar beschutting te zoeken tusschen de rotsen.

Het was duidelijk te zien, dat zij zich zoo vlug mogelijk voortrepten.

En veel dichterbij, omstreeks tien minuten loopens verwijderd van de plek, waarvan hier de roode lap door den kijker duidelijk zichtbaar was, ging een kleine, zwarte gedaante, blijkbaar niet

zonder moeite over de sneeuw voort, de slede tegemoet.

Twee dingen waren duidelijk.

Ten eerste konden de mannen die naderden, de vrouw nog onmogelijk zien, evenmin als het waarschuwingsein, omdat de rivier verderop een boog beschreef en ten tweede zou zij, dat was zeker, de vlag veel eerder bereikt hebben dan de mannen die daar naderbij kwamen.

Maar eenmaal voorbij de kromming van de rivier, zouden de kerels haar moeten zien, en als de afstand klein genoeg was geworden, zouden zij haar zeker met een welgericht schot kunnen neerleggen, zoodra zij tenminste begrepen wat er aan de hand was, en dat de vrouw hen ver-raden had.

„Wij moeten haar achterna!” zeide Raffles vastberaden, nadat hij den toestand even in oogenschouw had genomen. „Wij mogen niet toelaten, dat die mannen, ook al zijn het schurken, willens en wetens in hun verderf loopen! Vlug — misschien kunnen wij het haar nog beletten, voor die anderen om de bocht van de rivier zijn.”

Brand begreep wel, dat de kans hierop heel gering was, maar toch volgde hij Raffles onmiddellijk, want ook hem stuitte het denkbeeld tegen de borst, hunne achtervolgers ellendig te laten verdrinken — al had hij er wel een eed op durven doen, dat hij dezelfde weekhartigheid bij hun vijanden vruchteloos zou zoeken.

Zij echter waren beschaafde lieden — en het strookte niet met hun opvattingen, een tegenstander in zulk een verschrikkelijke valstrik te lokken.

En onder het voortloopen vroeg Brand zich af, wat er wel moest zijn omgegaan in het gemoed van die vrouw, die zich daar aan den dood door den kogel of door den sneeuwstorm blootstelde, om de mannen te redden, die haar goed behandeld hadden, en haar heur zware zonde hadden vergeven.

Zij liepen zoo vlug zij maar konden, en zij hadden het voordeel van de helling gebruik te kunnen maken, die langzaam glooide naar den oever van de rivier.

De minuten leken hun eeuwen toe.

Zouden zij op tijd komen?

Eindelijk na een kwartier bijna, hadden zij het punt bereikt, vanwaar de oever vrij snel afdaalde tot aan het ijsdek.

En ze hadden zich nauwelijks over de helling heengebogen, of ze zagen dat zij te laat kwamen.

De Zandmuis was juist bezig, met inspanning van al haar krachten, de paal met de waarschu-wingslap uit de sneeuw te rukken, en het volgende

oogenblik fladderde de roode doek weg op den stormwind.

„Ongelukkig schepsel — wat heb je gedaan!” riep Raffles, zoo luid dat het ver weerklonk.

Ondanks den storm moest de vrouw hem ge-hoord hebben, want zij wendde verschrikt het hoofd om, scheen toen een uitdagend gebaar te maken, en — toen klonk het schot, dat een einde zou maken aan alles.

De achtervolgers waren juist voorbij de bocht van de rivier te voorschijn gekomen.

Of zij den samenhang vermoedden — of zij uit het verloop der gebeurtenissen hadden be-grepen, dat de vrouw verraad had gepleegd — het is niet te zeggen, maar zeker is, dat een van de kerels zijn geweer aanlegde en vuurde.

Het is ook wel mogelijk, dat de man een ander meende voor te hebben — een van de achter-volgden — maar de kogel trof het ongelukkige schepsel in de borst, en zonder een kreet te slaken, zakte ze in elkaar.

Met vijf sprongen was Raffles bij haar.

Hij lichtte haar op in zijn sterke armen, het gevaar niet tellend, dat hem dreigde van daar-ginds.

Henderson en Brand, die een kreet van woede en afschuw geslaakt hadden, stelden zich zoo goed mogelijk verdekt op, achter een rotsblok en vuurden terug.

Onmiddellijk zwenkte de slede een weinig ter-zijde af, — en verdween uit het gezicht — maar op het midden van het ijsdek bleef iets zwarts, langwerpigs achter....

Een van de kogels bleek doel te hebben ge-troffen.

De schurken wilden zich zeker niet opnieuw blootstellen aan de goedgerichte kogels van die voortreffelijke schutters, want zij kwamen niet meer te voorschijn, en zoo kon Raffles met zijn lichte last, ongehinderd de helling weer be-klimmen, totdat hij zich bij zijn vrienden ge-voegd had.

„Is zij zwaar gewond?” vroeg Brand zachtjes.

„Ik vrees van wel, Brand!” antwoordde Raffles op ernstigen toon. „Misschien — als onze ver-bandtrommel niet ten onder was gegaan met de slede — als ik het bloed bijtijds had kunnen stelpen — nu moeten wij, zoo vlug wij maar kunnen naar de hut terug, haar leven kan af-hangen van enkele minuten!”

Cecile Longford moest dit laatste gehoord hebben, want zij sloeg als met moeite de oogleden op, keek Raffles aan, knikte hem zwakjes toe en zeide:

„Leg mij dan hier maar neer — mylord — want dat ben je! En laat ik je dan nog eens dan-

ken — jullie bent heel goed voor me geweest — ik ben blij dat ik met die gedachte kan gaan, vanwaar je niet meer terugkomt! En misschien word ik hierboven wel een beetje schappelijk behandeld, want ik heb toch heusch mijn best gedaan, om het weer goed te maken! Als ik bijtijds zulke mannen had ontmoet als jullie in mijn leven, dan zou het misschien wel anders met mij zijn gelopen!”

„Praat niet, arm kind! zeide Brand, die met moeite zijn tranen kon weerhouden, nu hij de zwakke stem hoorde en de stervende oogen zag.

„Wij zullen haar wel weer opkalfateren, nietwaar mylord!” zeide Henderson, wiens stem verdacht trilde.

„Aan ons zal het niet liggen, vrienden! Ik hoop dat ik je niet al te veel pijn doe met het dragen, Zandmuis?”

„Heelemaal niet! Het is wat fijn. Ik voel mij zoo heerlijk doezelig — het is alsof ik een beetje te veel gedronken heb — dat deed ik vroeger maar al te dikwijls! O, het is zalig, zoo te worden gedragen!”

„Stil nu, je mag niet zooveel spreken!” beval Raffles zachtjes.

Zij waren intusschen voortgegaan, zoo vlug hun beenen hun maar wilden dragen, en tweemaal wisselden Raffles en Henderson om bij het dragen van de gewonde, die op het punt scheen te zijn, haar bewustzijn te verliezen.

En juist toen Brand de deur openwierp, klonk achter hen, gedempt door den afstand, een krakend geluid, dat gepaard ging met wilde vloeken en kreten, in doodsangst uitgekrijscht.

„Het wak!” schreeuwde Brand doodsbleek. „Dan heeft het Lot het gewild — zij zijn toch weer op de rivier teruggegaan!”

Cecile scheen het ook gehoord te hebben, want zij sloeg de oogen op en zeide zwakjes:

„Dan heb ik het toch niet vruchteloos gedaan! Een had jullie er al neergepapt, nu hoop ik maar dat die vijf anderen...”

Maar Raffles legde zachtjes zijn hand op haar mond, en zeide hoofdschuddend:

„Zeg zulke dingen niet — vergeet nooit dat je een vrouw bent! Henderson — leg haar op het rustbed, en laten wij haar toedekken met alles wat wij kunnen missen.”

Alsof hij een ziek kind droeg, zoo behoedzaam tilde de reus het lichaam van de arme vrouw op het rustbed.

Raffles ontknoopte dadelijk haar pels, de blouse was vuurrood flanel, een soort van zelfgebreide borstrok of camisole, en toen de teedere borst bloot kwam, toen zag hij wel, dat hier geen men-

schelijke hulp meer zou baten — dat de kogel van den laffen moordenaar maar al te goed getroffen had — en de rechterlong had doorboord.

Tegelijk met het bloed kwam rood schuim naar buiten — en toen zij neerlag, vloeide dat roode schuim ook over de kleurlooze lippen.

Brand had zich afgewend, niet in staat, het erbarmelijke schouwspel te verdragen van die smalle, witte borst, zoo tener als van een kind, de echte borst van den longlijder, en nu bevlekt met bloed, dat maar onophoudelijk bleef voortwellen uit de wonde.

Wat Henderson betreft — hij stond in een hoek, en beet op zijn harde knuisten, en deed niet eens moeite om de tranen terug te dringen, die hem in de oogen schoten.

Raffles had in de kast een lap verbandlinnen gevonden, en zoo goed als het ging, stelpde hij daarmee de bloeding.

Toen hij ermee gereed was, sloeg Cecile weer de oogen op, die reeds braken, tilde met groote moeite beide armen op, legde ze met een zucht om den nek van den man, die over haar heen gebogen stond, wreef heel even haar wang tegen de zijne, als een aanhalig poesje en zeide, nauwelijks verstaanbaar:

„Dat is voor jullie alle drie — voor de twee anderen zal ik wel geen kracht meer hebben — en die jongen daar in den hoek, die zoo raar staat te snotteren — die is veel te groot voor mij! Zeg hun maar, dat het ook voor hen bedoeld is. Ik dank je, mylord — en ik hoop dat je er geen spijt van hebt, dat je je over mij hebt ontfermd — ik heb heelemaal geen spijt over wat ik gedaan heb, dat kun je gerust gelooven — die ellendelingen hadden niet anders verdiend, en jullie waren er zeker allemaal aangegaan — het is wel jammer dat ik nu moet weggaan, maar ik was toch zoo erg ziek — het zou toch niet veel langer hebben geduurd — het is jammer, want ik was al heel veel van jullie gaan houden — gerust waar! Als ik nu eens goed gezond was geweest — dan had er misschien nog wel iets van me terecht gekomen, zonder dat brok lood in mijn longen — sapperloot, het doet zoo'n pijn, zeg! Zou het nog lang duren, geloof je?”

Niet in staat om te antwoorden, boog Raffles zich alleen nog maar wat dieper over de stervende heen, en streek haar met zijn koele, witte hand het vochtige haar van het klamme voorhoofd.

Met haar laatste krachten trok het meisje zijn hoofd nog wat dichtër naar zich toe, en nauwelijks was haar stem verstaanbaar, toen zij vleierend vroeg:

„Mag ik je een zoen geven — bijwijze van be-

dankje? Ik bedoel er heusch niets kwaads mee — dat geloof je immers wel? Het zal me goed doen — het zal prettig zijn, er aan te denken — daar-ginds!”

Raffles neeg zich nog wat nader, en hij ontving den meest kuischen kus op zijn lippen, dien de arme Zandmuis in haar korte leventje nog ooit op een mannenmond had gedrukt.....

Toen lieten haar armen los, alsof zich een veer ontspande, en alleen aan de beweging van haar lippen kon hij zien dat zij fluisterde:

„Nu is alles goed! Dag Lordje — dag beste jongens....”

Raffles wenkte de twee mannen snel, die kwamen toeijlen. Zij kwamen nog juist bijtijds om den dankbaren blik op te vangen uit haar oogen — en toen was alles voorbij.

Raffles drukte heel zachtjes de oogen van de doode toe en kruiste de tengere armen over de borst. En Henderson was in zijn hoekje terug getreden en hij had ook zijn reusachtige handen gevouwen, en bad — hij bad voor het zieleheil van dat rampzalige schepsel, dat in zonde had geleefd, en haar leven had geofferd voor dat van drie mannen, die zij ternauwernood kende.

En juist toen Raffles zich afwendde van de kleine doode, die nog zoo bitter weinig genoten had van het werkelijke leven — sprong de ruit stuk van het eenige venster, en een kogelfloot suizend door het vertrek, en nam de bontmuts van Raffles mee.

Sneller dan het weerlicht wendde hij zich om, en vuurde bukkend terug, terwijl tegelijkertijd de man die voor het venster had gestaan, nogmaals schoot — maar nu veel te hoog.

Er klonk een gil — de plons van een lichaam.

Zonder op het gevaar te letten, rukten Henderson en Brand, half dol van woede, de deur open, met het geweer in de hand.

Op korten afstand van de hut lagen twee mannen in de sneeuw neergeknield, gereed om te vuren.

Ook zij hadden slechts revolvers bij zich.

Zij schoten — maar zij waren blijkbaar zoo volkomen verrast, dat slechts Brand heel licht aan de wang gewond werd.

Henderson schoot terug, en zijn eigen kogel trof een der mannen midden in het voorhoofd, die zonder een enkelen kreet te slaken voorover op de sneeuw neerviel.

De ander wierp zijn revolver ver weg, stak zijn handen boven het hoofd, en schreeuwde:

„Ik geef me over! Jullie hoeven niet bang te zijn — ik ben de eenige die nog leeft! Twee liggen er met de slede en de helft van de honden op den bodem van de rivier — ja, die slet heeft het knapjes ingericht! Ik heb dadelijk gezegd dat je er geen vrouw moest inhalen!”

De man die gesproken had, was langzaam naderbij gekomen.

Het was Jef Patterson.

Raffles ging op hem toe, zeer bleek, met zijn revolver tot schieten gereed, en zeide:

„Patterson — je hebt je aan ons overgegeven, en alleen de menscheijkheid gebiedt mij je bij ons te nemen, want alleen zou je jammerlijk omkomen, maar als ik nog eenmaal het woord uit je mond hoor, dat je zooveen hebt gebruikt, toen je over dat ongelukkige schepsel sprak — dan schiet ik je een kogel door je kop! Is Nasi dood?”

„Hij ligt voor je raam!” antwoordde Patterson lakoniek.

„Kom dan binnen — en help ons de vrouw te begraven, die door een van jullie vermoord is! Als dat geschied is zullen wij dadelijk verder trekken, zoodra de sneeuwstorm is bedaard en in Ford Wrangel zullen wij je in handen van den fortcommandant overleveren!”

En tien minuten later waren vier mannen zwijgend bezig een graf te graven in de reine sneeuw voor een onreine, die haar schulden betaald had — en ruimschoots....



AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkehebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.



BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

